

Pop Rock & Show

Anul III nr. 1
ianuarie 1993

(Nr. 99 Bis)

Intrăm în
noul an
cu
Adrian

**E MINUNAT!
NU NE-ATI UITATI!**

Mulumim tuturor celor care s-au gândit la noi și ne-au urât cu prilejul Crăciunului și a Anului Nou: TOJI PRODUCTION, ELECTRECORD, Bengulescu Mihaela (București), Sarpe Laura (Lacul Dulce - Brăila), Laura Mercury (Brăila), Alina Manea (Pitești), Claudia P. (Galati), Alexandru Moraru și un grup de angeliști, D.M. Popescu (Igi Iiu), Cristian Tic (București), Mara (București), Alisa Stoican (Igi. Măgurele - Teleorman), Iulian Nedelcu (Brăila), Lady Queen (București), Cristy Jackson (Bistrița), Mihai Belu-Juno (Găiești), Mirela Breabăn-Joe (București), Elena Bobu (Vaslui), Crina Ciortan (Sasut-Bacău), Tania Diaconu (Bacău), Carmen Grămișteanu (Suceva), "Prison Of Death" (București), Marinela și Cristian Timpuriu (București), Stefan Caraman (Tulcea), Miss Teo Gahan (București), Tatiana Solomon (Brașov), Laura Ungureanu (Cimpina), "Balanta din Cluj", Viorel Pirligras (Craiova), Carmen Căpățina (Hălchiu-Brașov), Stefan Mardale (Timișoara), Daniela Bordeianu (Brăila), Mișu și Milică (Suceava), Adriana (Timișoara), Anca Grădinaru (Botoșani), Dănuț Mazilu (Giurgiu), Vali Lită (Sinaia), Esty și Anca (Cluj), Gabi Sărășcanu (Iasi), Elena Fraga Enea (Calafat), Daniel Măgureanu (Calafat), Elisabeta Palade (Calafat), Lars (București), Svetlana (Tulcea), Doina Tudose (Ploiești), Liviana Găman (Busteni), Scorpioana (Botoșani), Marcel Fluerau (Iasi), Horia Stănescu (Cluj-Napoca), Munteanu George (Deva), Lavinia Mureșean (Timișoara), Monique (București), Robert Holografistul (Ploiești), Cristina Pricob (Iasi), Marius Oltean (Sibiu), Mihaela (București), Laura Guraliuc (Fătirlagele-Buzău), Lady Starlight (Brașov). La rindul nostru, le dorim și noi, atit lor cit și celorlalti cititori ai revistei, un an cu cit mai multe bucurii... muzicale.

Double You

**SPECIAL
THANKS AND A
HAPPY NEW
YEAR FOR
ROMAGRAM!**

20 lei (noi)

Spectacolele incep
la orele 19.00

*20.01 la Brașov (Compact in deschidere)
*22.01 la București (Iris in deschidere)

NAZARETH

Nu ratati
ocazia

de toate DE TOATE de toate DE TOATE ÎN EXCLUSIVITATE

Citeva ore cu Moș Crăciunii Cerbului, la Brașov

Răspunsul la întrebare l-ați aflat... mulți dintre voi, din emisiunea TV difuzată pe 27 decembrie (de fapt mai mult pe 28). Pentru cei care, totuși, nu știu despre ce este vorba, iată câteva detalii. Echipa de organizatori ai „Cerbului de aur” au hotărât să invite pentru un show pe cîteva dintre cei mai simpatici participanți la festival. Aceștia au fost Claudio Cirimelle (Italia), Toni Putrino (Australia), Mamiko Assou (Japonia), Shane (Suedia), Cory Hawkes (Canada) și Ricky Dandell (Germania). Invitații (imbrăcați inițial în Moș Crăciun) ne-au dăruit câteva melodii. Organizatorii s-au gândit că de data aceasta să primească și Moș Crăciun un cadou. Și ce-a? A fost mai nimerit decît o excursie la Brașov? Așa că, a doua zi după spectacol, dimineața, ne-am imbarcat cu toții într-un microbuz și am pornit la drum. Am hotărât să nu-i mai așezem cu întrebări și m-am mulțumit să le urmăresc reacțiile.

O Toni Putrino a încercat să-și continue somnul, întrerupt cu greu de dimineața. L-am înțeles, pentru că, săraca, sârbătorile, succesul spectacolului la Spitalul de Urgență, din cauza unui virus rebel care-și făcea de cap și care-i ridicase temperatura exagerat de mult. Ricky ne povestește de zor despre numeroasele lui călătorii. Toate aveau un punct comun — în prima zi, dimineața la trezire, nu știa unde se află și în cel de-al doilea răspundea la telefon. Pe mine soarta m-a așezat lângă o persoană foarte simpatică, numită Linda, care era terapistă la Cory Hawkes și care mi-a povestit o

grămadă de lucruri interesante despre yoga, terapia naturistă, vegetarianism și Vancouver (orașul său de reședință). Pe scaunul din spate stătea Sian Cayer care pe lângă faptul că este impresarul lui Cory este și un dotat compozitor și interpret al cărui piese le-am putut auzi prin amabilitatea soferului nostru. Care sofer, trebuie să vă spun, a fost tare ciuful. Dar pînă la urmă l-am dat pe brazdă! Din vorbă-n vorbă și din cîntec în cîntec am ajuns la faimoasa Piață a Sfatului din Brașov. Acolo se colinda în fel și chip și era s-o pierdem pe Mamiko. Un grup de masești au „usurat-o” de-o cizmă, după care au vrut s-o ia cu totul. Dar primii speriați de țipetele ei au fost chiar „răpitorii”, așa că Mamiko a revenit cu bine în mijlocul grupului. Popasul în Piața Sfatului a durat foarte puțin pentru că se făcuse ora prinzului și în Poiană ne aștepta

„aripa Brașoveană” a organizatorilor „Cerbului”. Care ne pregătiseră o masă... ca-n basme. Odată ajunși „sus” am făcut o grămadă de cunoștințe. Mai întâi am făcut cunoștință cu zăpada, pentru că s-a incins o bătaie cu bulgări în toată regula. Bătaie care n-a făcut decît să declanșeze anumite senzații în stomacurile noastre. Am urcat o bucată de drum pe jos și am ajuns în pragul unei căbănuțe unde eram așteptați cu tradiționala (și pentru răciul de Toni binevenita) tucă fierță. În interior căbănuța era ticsită din podea pînă-n tavan cu tot ce-și poate dori o gospodină în materie de provizii de iarnă (și mă refer la o gospodină cu imaginație...). Antreriile le-am servit „la botu calului”, afară, în jurul unui foc de lemne. N-am să vă povestesc foarte mult despre ele. Un singur amănunt mi s-a părut semnificativ: pînă și o vegetariană convinsă ca Linda

a renunțat pentru o clipă la principiile ei pentru un cîrnăcior oltenesc bine rumenit, eveniment în cinstea căruia s-au închinat cîteva cești de vin fier (de persoană). După antreriile am purces către Coliba Haiducilor, unde ne aștepta masa propriu-zisă. În timpul căreia eu am dezvoltat o teorie privind „omuciderea prin imbulbare”. În timp ce specialiștii culinare de tot felul defilau prin fața ochilor noștri nu s-a comentat foarte mult. Dar din ce în ce mai des, oaspeții noștri occidentali simțeau nevoia să mai facă cîteva pași, pentru a crea încă puțin loc pentru felul următor. Înainte de plecare am sârbătorit-o pe doamna Doina Anastasiu, a cărei zi de naștere era. Am ciocnit cupele de șampanie și i-am cîntat „Mulți Ani Trăiască” în diverse graiuri și dialecte. După ce am inspirat ultima gură de aer curat, ne-am apins cîte o țigară și ne-am urcat în microbuz. Primul care ne-a părăsit a fost Ricky, pe care l-am lăsat în fața gării din Brașov, căci urma să ia trenul spre Sibiu unde-l așteptau soția și băiețelul său. Pe drum am alțit pe rînd. Singurul care avea chef de vorbă era suedezul Shane, secondat de Claudio Cirimelle și Mamiko Assou între care părea să se închege un sentiment sincer. Ceafa deasă care ne-a hărțuit tot drumul a dublat durata traseului, dar nimeni nu a regretat. Era o prelungire neesperată a celui mai frumos dar de Crăciun primit vreodată de toți cei cinci ex-Moș Crăciuni.

ANCA LUPES

Secția în limba engleză a postului Radio Luxembourg urma să-și înceteze activitatea, conform unei știri din revista „VOX”. Decizia vine la un an după ce postul n-a mai emis pe unde medii. Mai multe generații de iubitori ai muzicii pop din această parte a continentului îl vor regreta dispariția. Revista germană Popcorn, care între timp a apărut și la noi, a împlinit 15 ani de la prima ediție. I-au făcut urări cu autograf Rozalla, Londonbeat, Roxette, David Bowie, Kiss, Dr. Alban, Slash, Kris Kross, Mr. Big, Army Of Lovers, Marky Mark, Shakespear s Sister, Hammer, Scorpions, Right Said Fred, Naomi Campbell, The Cure. În numărul din noiembrie al revistei găsim o știre privind-l pe Hammer, cel care a luat poziție împotriva drogurilor și a violenței. În turneul său american două persoane și-au pierdut viața. Khalil Rountree, impresarul de la Boyz II Men, a fost impuș-

cat în holul unui hotel din Chicago. Peste cîteva săptămîni trupa lui Hammer se afla în Mexic, la iarbă verde și dintr-o mașină s-a deschis focul rîndind trei persoane. Peste alte cîteva zile la Reno, în plin concert, (interpreta piesa de succes „I Can't Touch This”) Joey Mack, una dintre dansatoarele a fost împușcată de cineva în public. Fata se afla în imediata apropiere a lui Hammer. Cu toate aceste amenințări și fapte groaznice, Hammer, e decis să susțină turneul european anunțat. Jason Donovan a rămas fără mijlocul de transport favorit, un Mountain Bike în valoare de 2.000 de mărci. Sint

hoși peste tot. Double You este de fapt William Naraine, născut la 29 decembrie 1935 la Londra. Tatăl său, William este cetățean britanic de origine indiană iar mama, Maria este italiancă. Așa se explică faptul că tînarul vorbește perfect ambele limbi (engleza și italiana). După liceu și-a format un grup cu prietenii săi, Andrea și Franco folosind inițialele lor A.W.F. Acum are două magazine cochete în localitatea Massa (în Italia). Este ferm împotriva rasismului fiind un mare admirator al lui Nelson Mandela. Varianta de la Please Don't Go (după K.C. & The Sunshine Band) îi aparține și

a fost copiată de britanicii de la K.W.S. Din acest motiv producătorii săi țin în mare secret viitoarele sale apariții discografice. Procesul a fost câștigat de Double You care a reușit să demonstreze că versiunea sa a apărut cu mai mult de o săptămîină mai devreme. Zimbitorul William este fumător dar nu bea niciodată. Îi place muzica anilor '60-'70, în special din zona soul. Trupa favorită: Earth, Wind & Fire. Are o prietenă, Hilaria Godanin (25 de ani, blondă, foarte frumoasă) care stă la el.

O adresă utilă

RO-GER HOLDING srl
— str. Leonida nr. 13, sector 2, telefon 3123430, 6191186 sau reprezentanța BASF din București, tel. 6132495, fax 6125138.

produsele firmei BASF MAGNETICS din Germania pot fi obținute prin intermediul noii firme mixte care se ocupă de distribuția în România a casetelor și benzilor audio, video, auzi pentru publicul larg și de tip profesional pentru studiouri TV, radio și cinematografice. Un prim contract important a fost semnat cu Magazinul Muzica de unde pot fi cumpărate deja casete video și audio.

European Top 20
MTV — BRAUN

1. Whitney Houston — I Will Always Love You, 2. Michael Jackson — Heal The World, 3. Guns N' Roses — Yesterday, 4. Charles & Eddie — Would I Lie To You, 5. Felix — It Will Make Me Crazy, 6. Edelweiss — Raumschiff E-delweiss, 7. Madonna — Deeper Deeper, 8. Boyz II Men — End Of The Road, 9. U2 — Who's Gonna Ride Your Wild Horses, 10. Genesis — Tell Me Whif, 11. Vanessa Paradis — Be My Baby, 12. Bon Jovi — Keep The Faith, 13. Metallica — Wrecker I May Roam, 14. REM — Man On The Moon, 15. Tasmin Archer — Sleeping Satellite, 16. Undercover, — Never Let Her Slip Away, 17. Simply Red — Lady Godiva's Room, 18. Bob Marley — Iron Lion Zion, 19. Rod Stewart — Tom Traubert's Blues, 20. Nirvana — In Bloom.

POLIFONIA de VIGREL

DOMNUL CĂPITAN, A SOSIT NOUL LOT DE DETINUȚI REPARTIZAȚI PENITENCIARULUI NOSTRU!

DE CE VĂ AFLAȚI AICI?

FURT. VIOL!

„S-A VOTAT LEGEA PENALĂ”!
VREM SĂ LUĂM AUTOGRAFE DE LA VALI STERIAN, ALEX ANDRIEȘ SI NICU ALIFANTIS!

Top audio-video

Vă propunem încă o ierarhie privind perioada Sărbătorilor, cînd, cel puțin teoretic ați avut mai mult timp să vizionați și să ascultați. Din toate cele urmărite, fără să țineți seama de anul apariției și gen, vă invităm să alegeți un TOP 10 SĂRBĂTORI (Audio-Video). Puteti include și momente vesele, emisiuni, melodii, video-clipuri, orice. Intervalul de timp la care ne referim este 24 decembrie 1992—3 ianuarie 1993. Dar repede, pentru că mai tirziu nu-și mai au rostul clasamentele. Așa poate fi mai ajutăm pe realizatori, compozitori, soliști, grupuri avînd în vedere că de părerile voastre depînd și viitoarele programe!

Primul concurs propus de Gălbioara

Am fost coplesit de emisiunile TVR, pe care le-am urmărit alb-negru grație unui electronist de talie europeană (vă zic eu cîndva și firma ca să vă feriți de ea). M-am gândit că ar fi dragut din partea voastră să faceți un efort și să concepeți o cronică a programelor din 31.12—3.01 iar eu să le aleg pe cele mai bune, mai spumoase, mai simpătice și să le public. Pentru prima clasată (cronică adică) am pregătit o casetă video din economiile mele bușiere. Puteți semna cu pseudonime dar undeva să treceți și numele și adresa pentru a primi eventualul premiu. Un exercițiu gazetăresc necesar și plăcut. Nu se știe cine va deveni Gălbioara II sau III. Succes dragilor, și fuga la hirtie pentru că nu pot accepta decît pînă pe 18 ianuarie. Mai tirziu se șterg impresiile și nu mai are rost să ne strofocăm. Ne dau Ei alte subiecte de creație!

POP, ROCK & SHOW

Publicație săptămînală editată de

Curierul național S.A.

ANDREI PARTOȘ
redactor șef,

GABRIEL FLOREA
secretar general de redacție,

ORLANDA DELADI,
reporter special,

ION SERBAN,
tehnoredactor,

LIVIA LOTREANU
LAURA LOIREANU
corectori

VICTOR CIOBANU,
realizator copertă

ALEXANDRU ANDRIEȘ,
din noua serie 1992, titluri și vignete

ADRESA REDACȚIEI:
București, Sector 1, Str. Ministerului, 2-4, telefon 15 02 00 886, SERVICIUL DE DIFUZARE „P.R.&S.”, „Curierul național”, Curierul național — Magazin, poate fi contactat la numărul de telefon: 15 32 29.

Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPEI S.A.—PO—BOX 33—31; telex 11995 sau 11934; telex 90—18 36 73 — București — Piața Presei Libere Nr. 1 — București.

Numărul 422 în catalogul publicațiilor interne. Fiarul — Regia Imprimeriilor Naționale — Imprimeria „CORESI”, București

PHOENIX, meciul de la Craiova

Pasărea „Phoenix” a poposit la Craiova vineri 18 decembrie. Din cauza cetei dese, „uliul” Covaci a intrizat, astfel incit spectacolul s-a decalat cu o ora.

Locul: Casa de cultura a studentilor (strasnic pazita de un cordon de politisti). Pe scena au evoluat Nicolae Covaci (guitar, vocal), Mani Neumann (violin), Volker Vaessen (bass), Ovidiu Lipan (drums), precum si un mic grup din corul „Song”. In sala au evoluat aproape o mie de spectatori (in majoritate teen-ageri). Partida a fost slab „regizata” de nemti (care au reusit sa strice in repetate rinduri sonorizarea).

La inceperea partidei s-a marcat faptul ca publicul din Banie era gata incalzit, in timp ce Covaci era gata rasusit (1-0). Poate din aceasta cauza s-a folosit des play-back-ul. (S-a motivat ca pe banda e inregistrata orchestra simfonica). Materialul canta s-a constituit in majoritate din piesele noului LP „Timisoara — Sym-Phoenix”. Mani Neumann (un

virtuoz incredibil si un showman de exceptie) a egalat dupa pauza cu uimitoarea Balada a lui Ciprian Porumbescu (1-1). S-a mai remarcat craiovesul Dragos Badoi („Directia 5”) care a intervenit vocal la piesa Nunta.

Partida s-a incheiat in favoarea studentilor craioveni care au cerut insistent piesa Andrii Popa, respinsi stinagaci de Nicu Covaci (astfel incit despartirea a fost confuza).

Impresii despre public. Tineretul s-a comportat excelent, dansind, cindind, aplaudind (thrasherii au creat chiar in multime o mica miscare browniana specifica la pasajele „entropice” ale piesei Negru-Voda). Cel „batrini” au marcat mai emotionat intalnirea dupa 15 ani (Phoenixii au canta ultima ora in Craiova in 1977, in gradina de vara a cinematografului Patru, asaltata de mil de spectatori). Am fost tentati sa facem analize si comparatii in primul rind formatia a „imbatrinit” (ca spirit). Cintecelor protestatare de-a-

tunci (Totusi sint ca voi, Vremuri, Nebunul cu ochii inchisi, Mama, mama. As vrea un eschimos) le-au luat locul cele nostalgice (Timisoara, Tamara, Stars Dance, Te intreb pe tine, Soare, Mica tiganiada). Apoi lipsa lui Baniciu care s-a facut groaznic de simtita (chiar si pentru tinerii care voiau numai Andrii Popa) dar si a lui Kapl (bass-ul a fost aici evasineexistent in comparatie cu cel al legendarului bassist).

Ciudat sau firesc destinul formatiei? Pasărea „Phoenix” s-a regenerat din propria cenusa, pastrand doar saminta centrala (Covaci) si pe neobositul Tandarica. Fara indoiala ca Mani este un colosal cistig, dar unde sint Bordeianu, Reisinger, Baniciu, Kapl, Krauser, precum si Sepi. Foarta si Ulici?

Ne ramim intrebările, legenda „Phoenix” dar si nemuritoarele melodii.

A consemnat si a „luat”
imagini
VIOREL PIRLIGRAS

COME:

„Eleven: Eleven”

SUBMERGE / DEAD MOLLY / BRAND NEW VEIN / OFF TO ONE SIDE / BELL / WILLIAM / SAD EYES / POWER FAILURE / ORBIT / FAST PISS BLUES / I GOT THE BLUES produced by COME with TIM O'HEIR + CARL PLASTER.

Nu-mi amintesc, ca de la „Nevermind” incoace, sa fi ascultat vreun disc care sa ma fi ravasit intr-ait. Pentru ca, ascultind „Eleven: Eleven” — albumul de debut al grupului american Come, ai senzatia ca asisti la propria ta autopsie.

Come este, cu siguranta, un nume necunoscut pentru marea majoritate a celor care in acest moment s-ar putea sa regrete ca nu zăbovesc cu privirea la serialul de pe pagina următoare. Primul single al grupului, intitulat, „Car”, a fost editat la (deja celebra), casa de discuri Sub Pop si n-a creat tocmai o furtuna nici in Anglia, nici in Statele Unite. Discul contine desule stinghacii, inerente ori-cărui inceput nedirijat.

Al doilea single care a testat piata a fost, de fapt, un E.P. (lansat in 12X1992 la nou infiintata casa de discuri Placebo) care a insemnat un triumf.

„Este imposibil sa descrii in cuvinte — seria un eroncar al revistei BUZZ FACTORY — acest disc pe cit de brutal, pe atit de incantator”. „Fast Piss Blues” — aici acesta este titlul

E.P.-ului — a fost foarte bine primit, atit de critica muzicala britanica, cit si de public, lucru care se observa cu usurinta si din pozitia confortabila pe care discul inca o mai detine in topurile de indie-rock.

Marea incercare a fost, asa cum e si firesc, albumul de debut. N-am idee cit la sută din acest veritabil cosmar sonor este autobiografia THA-

LIEI ZEDEK — vocalistă si chitarista — grupului, dar pot sa-mi inchipui ca au fost situatii cind pentru ea durerea a atins cote pe care cu greu ni le putem imagina. „Now we sink so softly / Now we sink so deeply”, canta Thalia in „Submerge” o introduce perfect in atmosfera de care am

moment.

In „Brand New Vein” artista gaseste modalitati noi pentru a soca: „You say every-thing 100 bad / from your hospital bed / In the end there'll be no one / Perhaps it's the sweetness of life that I lick off your knife / When all the

blood in my brain will pop out a brand new vein”. Si toate acestea intr-un blues a la fin du siècle!

Plina de greutatea singurătății (vinovăției) dorinței frustrate, muzica semnată COME nu ne da nici o speranta. Cind am ascultat primele cintece inscrise pe album, am crezut ca, in sfirsit, voi putea gasi cu usurinta o eticheta pentru acest produs sonor atit de straniu. Dar concluzia — o magnifica reluare dupa un standard al Stone-ilor „I Got The Blues” (Jogger/Richard) — m-a facut sa-mi dau seama (pentru a cita oara?) ca lucrurile trebuie luate, de multe ori, asa cum sint si ca sub neslefutele sperante se ascund altele, mult mai inelatoare.

Prin acest disc, a cărui muzică stă ca un steag in calea vintului. Come a dat noi sensuri blues-ului, reusind ca prin dis(tonante care va vor tăia respirația, să revitalizeze acest gen muzical care „treptat-treptat s-a banalizat (inghior-tor).

Come: THALIA ZEDEK-Voc. ch.; CHRIS BROKAW — ch.; SEAN O'BRIEN-bass; ARTHUR JOHNSON — tobe. Cel interesat de o „anumita parte a blues-ului” vor putea audia acest disc la V.N.D. In dacă semnalele voastre se vor dovedi a fi pozitive, vom publica in curind si un interviu pe care Come l-a acordat revistei britanice „Melody Maker”.

HORIA STĂNESCU-

Ultima oră din rockul nostru

● MARE FESTIVAL MARE la Braşov: in cadrul tradi-tionalelor gale studentesti pe 24 si 25 noiembrie '92 s-a desfasurat cea de-a III-a editie a manifestării rock „BRA-VOS”, organizată de Mario Van Erickson. Concurenții, împartiti in categorii, după stilul abordat, au evoluat astfel: in prima zi trupele speed'n'thrash (APHASIA, ABANDON, SACRILEGIU, VIRUS, DETECTOR, ORION, EXCENTRIC) iar in cea de-a doua formatiile hard'n'heavy (ARZENAL, CARD, URA DE DUPA USA, MESAGER, SANCTUAR, CA-TARSIS, CEMENT). In final juriul a decis acordarea urmă-toarelor distincții: premiul întâi: MESAGER (si suma de 10.000 lei), premiul al II-lea: DETECTOR (6.000 lei) si pre-miul al III-lea ARZENAL (4.000 lei). Trei diplome au răs-plătit si valoarea celor mai buni interpreti sau instrumen-tisti: MARIAN FAŞIE (chitară bass), LAURENTIU DUMI-TRU (chitară solo) si DECEBAL CIOCOIU (solist vocal). Primul activează la DETECTOR, ceilalti sint incorporati in MESAGER. Il multumesc lui Mari pentru urări si astepti si alte noutăți de la Braşov (ce-ai zice de un „interviu” cu MESAGER, respectiv ARZENAL?).

● Iată si „fisa tehnica” a grupului DETECTOR. Format in aprilie '91 de Becu (v), Kuky (e), Solidu (b), Mari (c, ritm) in camera lui Kuky. O luna mai tirziu apar primele scule si trupa incepe sa repete „cu adevărat” alături de Tache (t) si Malinu (b). Primul concert are loc la Zărneşti in octom-brie '91, iar cel de-al doilea citeva săptămâni mai tirziu la Ecran Club din Bucureşti (alături de PANSAMENT). Si fiindcă rocker-ului îi stă bine cu scena, grupul se zbate si reuseste să cinte la Sfinta Gheorghe si, de mai multe ori, acasă. Două schimbări importante se produc in aprilie '92: prin transferarea lui Becu la mixer, partitura vocală e pre-luata de Mari; totodată grupul abandonează repertoriul inițial death in favoarea unui techno-thrash, „mult mai apropiat de sufletul fiecărui”. Noua configurație poate fi urmărită live in Braşov pe 28 mai si 29 iulie după care bateristul îl abandonează. Problemele nu se opresc aici: Zoli apare la tobe dar își pierde sala de repetiție. In cele din urmă totul se rezolvă si astăzi DETECTOR are definitiv un repertoriu propriu (rezultat din tuziunea funk-punk-thrash) interpretat in totalitate in limba engleză: „Regretful Time”, „Reality Survive”, „Fearful Death”, „Delights And Pains”, „Fragile Dreams”, „More Beer”. Textele abordează in prin-cipiu teme sociale si politice. Iată si componența formatiei a cărei deviză este: „Bere, Bier si mai ales Beer”: MARIAN „MARI” ANTOHI (18 ani, chitară ritmică/voce), Preferințe: VOIVOD, PANTERA, RED HOT CHILI PEP-

DETECTOR (Braşov — dec. 1992)

PERS: NICOLAE „KUKY” GHERMAN (19 ani, chitară solo). Preferințe: SATHIANI, ANNIHILATOR, MINIS-TRY; MARIAN „MALINU” FAŞIE (18 ani, bass). Preferințe: CLIFF BURTON, PRIMUS... AND NOTHING ELSE MAT-TERS; ZOLI RAPOLTI (20 ani, baterie), preferințe: ME-TALLICA, MANOWAR, SEPULTURA. Alături de cei patru instrumentisti se află ALEXANDRU „BECU” BACULEA (18 ani, mixer), care n-are preferințe. Pentru FAN CLUB DETECTOR corespondența se trimite pe adresa lui Mari: str. Lungă nr. 58 C, ap. 14 Braşov.

● O colaboratoare entuziastă pe nume Cristina Diou mă introduce in lumea tinerei formatii bucurestene AXIAL ai cărui protagonisti sint: OVIDIU PETRESCU (n. 06.06.1971, Taur, solist vocal). Preferințele lui sint: muzica rock si clasica, calculatoarele si călătoriile. Iubeste cunții, papagalii si are pe inventar 5 (cinci) pisici dintre care una i-a dis-părut coada; CRISTIAN „CRETU” RUSANU (n. 25.12.1973, chitară). Si el iubeste clasica, ascultă MEGADETH si-l adora pe STEVE VAL N-are pisici; MARCIS „PICHIU” NUT (n. 07.03.1975, bass). Audiază mult MAIDEN, METALLICA si ANNIHILATOR si-l considera bassist bun pe CALIN POP. Are un ciine ce răspunde la numele de Spic (de griu, orz, orez), STEFAN „SFRIDUSUL” MOISA (n. 14.03.1974, Pesi, baterie). Se spune despre el că este o capacitate si că „mă-ninecă muzica pe piine”. Ascultă cu plăcere OVERKILL, JUDAS PRIEST, iar tobarul preferat este LARS ULRIKH. Iubeste sportul si are o pisică, Miți, care stă incuțiat in cămară. Formată in 1990 intr-una din sălile Pălatului Co-piilor formația se produce la Constanța si Mamaia, in Bucu-resti (loco si la Meridian Club), iar la Baia Mare obține premiul I ca cea mai bună formație vocal-instrumentală. Ajutată de impresarul Cătălin Mitu in această toamnă trupa s-a produs la balurile studentesti de la T.C.M. (cu IRIS, KRYPTON, PANTEON si EFECT SECUNDAR), Universitate (alături de COMPACT, IRIS si PANTEON) si Facultatea de Metalurgie. Cei care doresc să-l asculte îl pot găsi zilnic la repetiție la sediul P.S.D.R. „Desi foarte tinără — incheie Cristina — trupa promite mult dar in conditiile in care aproape nimeni nu se interesează de soarta muzicii rock si nu prea există sponsori doritori să organizeze concerte este foarte greu ca trupele tinere să se poată afirma”. Si totuși mai există sansa. Azi la „Ultima oră din rockul nostru”, mine la „Metal Promotion”, poimine la un post indepen-dent de radio sau TV. Nu disperati băieți, legea sponsoriză-rii a fost deja propusă Parlamentului. Si să vedeți apoi ce băutură se va declansa pentru grupurile noastre rock. Mă simt deja invidios. (G. G.)

Explozie pop la Liverpool

„Liverpool este în acest moment centrul constiinței universului uman”. Această frază, rostită de Allen Ginsberg în 1962, în momentul declanșării exploziei pop, spune mult despre notorietatea acestui port britanic. Desigur, această notorietate n-a venit dintr-o dată, dar destul de rapid, imediat ce mișcarea rock s-a dezlănțuit. La fel ca în alte orașe britanice, rock-ul devenise la Liverpool apanajul tinerilor aparținând clasei muncitoare. Cei mai mulți dintre studenți erau apropiați de jazz-ul tradițional, un gen muzical mai pe placul familiilor acestora.

Rock-ul rămâne afacerea „teddy-boys”, băieți nu prea manierați, adesea cu un limbaj vulgar. Printre aceștia îl găsim într-o bună zi pe John Lennon, un tip cu manifestări mai puțin violente decât ale tinerilor americani ce apăreau pe ecranele cinematografulor. John se născuse într-o familie de muncitori (9 octombrie 1940), la fel ca prietenul său Paul McCartney (născut la 18 iunie 1942) pe care l-a cunoscut cu prilejul unei serbări la care cântase cu grupul său „The Quarrymen” (15 iunie 1956). Tot din același mediu provenea și celălalt bun prieten, George Harrison (născut la 25 februarie 1943), al șaptelea fiu al unei familii din același port Liverpool.

În 1958 John, Paul și George învățau la colegiu și lucrau uneori ca zilieri pentru a câștiga ceva bani. La școală, învățau atât cât să-și mențină acest loc în societate și mai ales pentru a evita munca într-o fabrică. Asemenea lor, mulți tineri din Liverpool se gîndeau cum să scape de munca în uzină. Pentru a se distra, ascultau radio-ul și discurile aduse de marinarii americani care treceau prin orașul lor. Ca pretutindeni, idolii lor sînt: Bill Haley, la început, și mai târziu Elvis Presley, Eddie Cochran, Gene Vincent, Little Richard, Buddy Holly, Chuck Berry sau Jerry Lee Lewis.

Pentru tinerii din Marea Britanie rock-ul (la fel ca fotbalul profesional) este o șansă, ocazia unică de a-și depăși condiția socială. Cei care cîntă pop-rock music au posibilitatea să-și amelioreze propria lor soartă, dar și soarta celorlalți. La finele anilor '50 mulți de tineri încearcă, cu mai mult sau mai puțin talent, să reproducă temele muzicale ale pieselor în modă. Se formează mici grupuri, care cîntă prin cluburi, la serate muzicale sau, pur și

simplicu, pe străzi. Părinții mai înțeleghători le pun la dispoziție subsoluri sau garaje pentru repetiții. Asta pînă în ziua cînd un vecin nervos se va plînge poliției din cauza zgomotului.

În această perioadă, după ce purtase mai multe nume (The Quarrymen, The Moondogs); grupul lui Lennon, McCartney și Harrison este botezat The Silver Beatles și apoi simplu The Beatles. Sînt la modă numele de animale: „beetle” („scarabeu”) a fost transformat în „beatle”, „beat” fiind eticheta ce definea stilul grupurilor din Liverpool. („Beatle” și „beatle” au o pronunție identică). În 1959, mama lui Pete Best (bateristul formației) deschide un club în subsolul casei sale, loc unde tinerii pot cînta cit de tare vor, fără să deranjeze pe nimeni.

La clubul „Casabah” al doamnei Best, urcă pe scenă crema muzicienilor locali, cu The Beatles în frunte. La finele lui 1960 și în primăvara lui 1961, The Beatles pleacă la Hamburg, pentru a cînta în diverse cluburi. Aici trebuie să cînte ore în șir rock'n'roll, să prezinte publicului german imaginea rockerilor americani. Repertoriul lor e format din piesele de succes ale pionierilor rock'n'roll-ului și din compoziții proprii în manieră beat, o muzică foarte rimată, cu refrene simple și ușor de retinut.

În perioada cînd The Beatles se află la Hamburg, viața muzicală din Liverpool nu se oprește. Există deja mai multe grupuri profesioniste. Schimbările de componență sînt mai puțin frecvente și nu mai sînt supuse capriciilor părinților. Cele mai bune formații găsesc angajamente. Aceștia sînt Gerry and The Pacemakers, Rory Storm and The Hurricanes (cu un baterist pe nume Ringo Starr), Billy J. Kramer and The Dakotas, Freddie and The Dreamers. La modă sînt numele lungi. Publicul nu are greutăți în a le reține pentru că le întîlnește adesea în virful clasamentelor organizate de „Mersey Beat”, prima revistă locală consacrată în întregime muzicii pop-rock. „Mersey Beat” va da numele său ansamblului grupurilor din Liverpool.

O perioadă, stilul formațiilor din Liverpool nu oferă mari deosebiri de la un grup la altul, nici în ceea ce privește fraza melodică, nici în ceea ce privește ritmica și arhitectura pieselor — un ritm susținut de o baterie energetică (de unde numele de beat-music), cu o linie melodică inspirată de Buddy Holly și de unele producții clasice americane,

semnate de Hank Ballard, Rodgers și Hammerstein, The Shirelles, Goffin and King. Primul album Beatles va cuprinde piese semnate de aceștia alături de compoziții proprii.

Ascensiunea grupului Beatles va scoate din umbră orașul Liverpool. Iată ce scrie Nick Cohn în lucrarea sa „Pop from the beginning”: „La două zile după ce «Please Please Me» a urcat pe primul loc în Top, toți managerii și agenții din Marea Britanie au năvălit la Liverpool și nu au plecat pînă n-au ascultat și ultimul zdrăngănitor din oraș. Parcă ar fi venit de la Hollywood. Fumau trabuc și conduceau limuzine, agîtînd contracte avantajoase și agasînd pe toată lumea cu nonsalanța lor. Erau exemplul viu al cupidității. În șase luni, au mătușat tot orașul. Nu rămăseseră decît femeile, copiii și bolnavii. O curățenie totală!”

(va urma)

DISCOGRAFIE SELECTIVĂ MODELELE AMERICANE (datoric din nr. trecut)

- BILL HALEY: „Birth Of The Rock”; „Rock Around The Clock”; „Bill Haley's Greatest Hits”.
- ELVIS PRESLEY: „Golden Records” — 1967; „Portrait In Music” — 1968; „The Rockin' Days” — 1969; „Rock'n'Roll” — 1972.
- CHUCK BERRY: „Chuck Berry's Greatest Hits” — 1964; „Chuck Berry's Golden Decade” — 1973; „St. Louis To Frisco To Memphis”.
- FATS DOMINO: „The Very Best Of Fats Domino” — 1949-1958.
- BUDDY HOLLY: „A Rock & Roll Collection”.
- EDDIE COCHRAN: „The Very Best Of Eddie Cochran” — 1977.
- LITTLE RICHARD: „Greatest Hits” — 1967.
- GENE VINCENT: „Seria Pathe-Marconi”.

PIONIERII ROCK-ULUI BRITANIC

- TOMMY STEELE: „Rock With The Caveman”.
- LONNIE DONNAGAN: „Puttin' On The Style” — 1978.

Traducere și adaptare
NELU CONSTANTINESCU

COSTIN MANOLIU

King Crimson (II)

Odată început acest proiect, cei care formau grupul King Crimson nu mai aveau cum să se oprească. Există aceea bucurie de a face muzică, totul apărea spontan, într-un fel unic. Chiar dacă grupul era la început de drum, paradoxal, existența sa se baza tot pe vechea denumire „Giles & Fripp”, dar asta a fost pînă la data de 9 aprilie '69, cînd trupa are primul ei concert, la Speakeasy, în Londra, primul concert oficial King Crimson.

Pînă în luna iulie, activitatea grupului se desfășoară alături de nume ca: Tyrannosaurus Rex, Geno Washington, Steppenwolf, Donovan. Din această perioadă datează și celebrele compoziții — așchiate mai târziu pe primul disc — „In The Court Of The Crimson King”, „Schizoid”, „I Talk To The Wind”, care alături de reluări gen „Lucy In The Skies” (Beatles), „Michael From Mountains” (Joni Mitchell), „Get Thy Bearing” (Donovan), probau valoarea certă a acestui fenomen care se afirmă din ce în ce mai puternic, mai pregnant.

Ceea ce a frapat de la început a fost faptul că Robert Fripp, în timpul spectacolelor, apărea cîntînd la chitară sau mellotron, stînd jos pe un scaun, postură deloc conformistă cu regula show-ului. Iată cîteva însemnări din jurnalul lui Fripp. Însemnări ce mi se par concludente pen-

tru această perioadă: „Aprilie 9, succes masiv. Începe să se întrezărească o afacere”. „Aprilie 11. După concertul de la Lyceum, Bill Bruford (tobosarul grupului Yes) îmi povestește tot drumul pînă acasă, tocmai despre ceea ce a văzut și asta la 5.30 a.m.” „Mai 14. Hendrix îmbrăcat în alb, cu mina dreaptă prinsă într-un bandaj se apropie de mine și îmi spune: Stringe-mi mina stîngă omule, e cel mai aproape de inimă”. „Mai 16. După concertul alături de Steppenwolf, John Kay exclamă: Urmăriți-l! Sună ca o orchestră criminală”.

Pe 5 iulie 1969, King Crimson sînt invitați la concertul grupului Rolling Stones (concert de adio pentru Brian Jones) alături de alte grupuri cum ar fi: Battered Ornaments, Third Ear Band, Alexis Korner, Family și Screw, în fața a peste 650 de mii de spectatori. Dar iată și opinia lui B.P. Fallon de la Melody Maker: „Iulie 12. King Crimson sînt pe cale să devină giganți. Poate greșesc. Poate. Să le dăm un an răgaz și vom ști. La dracu’! În șase luni se va rezolva. Sigur”.

După toate aceste serii de concerte, ideea apariției unui disc era firească. Astfel în perioada 12-18 iunie '69, la Morgan Studio și 7-10 iulie '69, la Wessex Studio în compania lui Tony Clarke și a lui Andy Johns, grupul înregistrează a-

siduu. Din păcate, tratativele cu Tony Clarke de a produce discul eșuează, astfel încît toate proiectele sînt abandonate, dar nu pentru mult timp. Robert Fripp și toți ceilalți membri ai grupului, se hotărăsă să-și producă singuri acest album. Cu ajutorul financiar al lui David Enthoven (își ipotechează chiar și casa), înregistrările pornesc. Perioada 17 iulie — 21 august prezintă poate cea mai importantă etapă de pînă acum în existența grupului King Crimson. „In The Court Of The Crimson King” este terminat, incununînd astfel toate eforturile și mai ales crezul lui Robert Fripp.

Pe 10 octombrie 1969, apare oficial primul disc purtînd semnătura grupului, distribuitor fiind casa de discuri Island. LP-ul este foarte bine primit atât de critică, cît și de public, dovadă stă locul 5 în Anglia (la data de 1 noiembrie), iar Statele Unite, locul 28.

Ar mai trebui amintit faptul că discul s-a bucurat de această primire excelentă, atît prin materialul muzical prezentat, cît și prin prezentarea grafică, autorul fiind Barry Godber. Nu exagerez cu nimic afirmînd că mapa acestui disc, este printre cele mai reușite coperti de discuri editate vreodată.

În perioada următoare, noiembrie-decembrie '69, gru-

pul pornește în turneu prin America, de notat fiind cele patru concerte de la Fillmore West — San Francisco — în compania grupului The Nice, cît și concertul din 21 noiembrie în New York la Fillmore East. Lucrurile se precipită și din păcate, la începutul lunii decembrie, Ian McDonald și Mike Giles decid să se despartă de grup, considerîndu-se frustrați, avînd în vedere personalitatea și proiectele lui Fripp. În luna ianuarie '70,

toate aceste zvonuri sînt confirmate, cei doi proiectînd pentru viitor o altă colaborare pentru un album de studio. Astfel, cei rămași, Robert Fripp, Greg Lake și Peter Sinfield, amîna orice concert pentru lunile ianuarie-februarie și își rezervă trei luni de a căuta noi membri pentru grup. Pentru o nouă apariție în public a grupului King Crimson rămîne probabilă data de 5 aprilie '78.

CRISTIAN TEODOSIU

răspundem dacă suntem în stare

Chiar dacă vom publica lista celor care ne-au scris în ultima vreme adresându-ne gânduri frumoase pentru Noul An, pentru numărul 100, în să vă mulțumesc încă o dată, aici, în pagina dialogului cu voi, pentru faptul că ați înțeles ce ne-am propus, că am dorit să devenim prietenii voștri adevărați și iată, se pare, că am reușit. Și de acum încolo voi răspunde la întrebările, sugestiile, criticile formulate decent și mai ales sincere. Dacă vă vom ști aproape, noi cei din echipa P.R.&S., vom reuși să realizăm ceea ce am declarat constant: o revistă dependentă de toți fanii de muzică din țara asta. Unele răspunsuri vor fi doar simple confirmări ceea ce ne înseamnă că nu revin la epistolele mai interesante.

● **PANTERA BLONDĂ** (București). Am reluat părți din albumul Bon Jovi, așa cum ai cerut, iar între timp caseta a apărut în oraș. Serialul s-a încheiat și bănuiesc că ai aflat tot ce ai dorit. Am hotărât să nu dau curs (până la sfârșitul lunii) comentariilor privind posturile independente. Unele nu suportă nici un fel de observație, iar eu prefer să-i ajut prin... tăcere. Oricum scrioarea ta o păstrez (mulțumindu-ți pentru serialul Depêche Mode și portretul Jason Donovan). Mesajul tău pentru EDY: „Dragă Edy, în mine vei găsi întotdeauna un prieten bun și înțelețor. Mă poți căuta pentru că nu mai reprezintă un pericol” (Pantera Blondă — Voineasa). Nu mă bag în semnificația mesajului dar mi-am permis două mici corecturi în vederea unei bune înțelegeri. Nu te superi, mi-am zis!
● **ALINA G.** (București). Ești vehementă, dar ai farmec. Prea mult rock! Uneori așa e. L-as ruga pe Liviu Zamora să facă el un serial Depêche Mode (am auzit că l-a mai făcut, dar eu am aflat abia acum). La radio, sau chiar în paginile revistei. Un serial despre new-wave se impune și voi ține cont de numele pe care le-ai înșirat ca prioritare. Revenind la D.M. despre albumul care trebuie să apară curând am mai amintit. Că Dave Gahan e-a recăsătorit, a slăbit și are barbă, că Martin cântă mai mult la chitară pe viitorul disc, că Alan dă periodic micș concerte la oărgă presupun că fanii știu. O adresă utilă, cred: Depêche Mode, c/o Intercord, Altheimer str. 26, 7000 Stuttgart 75, Germania. Vor mai fi și altele. Și să nu uiti că amatorii de rock ne scriu mult mai des și mai constant. Așa se explică acele procente ● **RACUL MARIN** (Constanța). Poti trece pe la redacție și veți găsi câteva dintre numerele solicitate. Despre Bob Marley vei mai avea ocazia să citești în paginile noastre. The Cure sînt cotați drept grup pop-rock în enciclopediile britanice. Unii autori îi trec la new-wave considerându-l pe Robert Smith prea psihedelic în prima perioadă a activității sale. Experimentații prin definiție The Cure au trecut prin jazz-pop, electro-pop iar recent au oferit surprize de cumintenie și melodicitate, după atâtea bizareri scenice (cerute firese de epoca video în care au crescut). Dar să n-o iau înaintea unui material pregătit despre grup. Urările tale îmi folosesc în loc de vitamine întăritoare ● **MARIUS FLORIAN MAILAT** (Sibiu). Am încercat varianta cu rubrică foarte exacte și vizide, dar nu ține. Vrem să păstrăm pasul cu evenimentele, dar reiese, din ceea ce ne scrieți că e mare nevoie de cit mai multe date despre istoria pop-rock ● **OLIVIA FLORESCU** (Rm. Vilcea). Am văzut că a apărut o revistă numai despre Mădălina Manole (de fant un Jurnal) ● **FLOAREA MADDIE** (Pitești). Amenințările din partea unor fani M.J. cauzate de opțiunea ta pentru rock sînt revoltătoare cu atât mai mult cu cît idolul este un pacifist convins. Dacă unii își aduc încă titlatura de „fan” fără a avea vreo acoperire, nerespectînd preferințele semenilor e cazul să revenim asupra subiec-

tului. Sper să citească și cel în cauză aceste rânduri și să înțeleagă că tu te consideri prietena oricui, că nu meriți să fii jignită pentru că nu-l adori, dar îl respecti pe Michael Jackson. Sînt surprins, cu atât mai mult cu cît Fan-Clubul M.J. solicită Premiul Nobel pentru Pace. Iar unii „fani” devin belicoși! Îți doresc răbdare, iar celor care te-au amenințat mai multă preocupare pentru propriile cuvinte, gesturi și gusturi. E loc pentru toată lumea și nu ne obligați să fim iar egali! ● **ZIZI-ILEANA** (București). Mulțumesc pentru cadou și aștept să-ți explic afirmațiile. Am ascultat și piesa lui Lenny Kravitz dar nu m-am lămurit asupra identității expeditorului ● **TANIA DIACONU** (Bacău). E frumos ce spui. Tinerii solisti ar trebui să dea buzna spre rubrica „Sub 25” fără să-i invite nimeni, pentru că, așa cum spui, este în interesul lor să se facă mai bine cunoscuți și înțeleși. Deocamdată îl așteptăm... Cu prețul și schimbarea aspectului (a calității tipografice de fapt) nu mai avem mult de așteptat. Nu se preconizează depășirea sumei de 40 de lei, deși motivele economice așa o cer. Rămînem încă cei mai ieftin săptămînal și oșe meritul editorului că a înțeles starea bugetară a cititorilor noștri. Privind sălile de concert, relațiile artiștilor te contrazic. Ei susțin că lumea vine la spectacole! ● **FLORIN MITROFAN** (Brașov). Analiza revistei, pe care o faci cu sinceritate, mă determină să concluzionez că n-am muncit degeaba timp de doi ani. Firește mai sînt multe de făcut. S-a molsit toată presa românească de pop-rock. Toți au rubrici, pagini. Unii le fac din convingere, alții pentru că se cere. Adică „să avem și noi ceva, acolo pentru tineri”. Încă nu s-a ajuns la o Asociație a Presei Musicale dar clipa se apropie. E de dorit ca cei care scriu (și sînt foarte mulți) să mai și asculte muzică. Despre Mariah Carey, marea ta pasiune, am mai scris. S-a născut la 24 iulie 1969. De la 4 ani a învățat să cînte ajutată de mama ei Patricia, care era cîntăreață de operă. Într-o zi prin 1990, cînd Mariah lucra la New York într-o cafenea, o prietenă a sunat-o invitînd-o la o petrecere, la care urmau să vină toți rechinii industriei discului. Mariah i-a oferit unuia caseta demo care a fost ascultată de respectivul chiar în masină, în drum spre casă. I-a plăcut atât de mult încît a făcut cale întoarsă și peste câteva săptămîni tinăra semna contractul cu Tommy Mottola. Omul a devenit șeful ei, impresarul ei și logodnicul ei. Se pare că în această perioadă se și căsătoresc. „Whitney Houston cea albă” s-a împus „din prima” cu „Vision Of Love”, urmată de „Love Takes Time” și „Somebody”. De altfel primele 7 discuri single au ajuns pe primul loc în topul american. Ce a urmat e știut, iar remake-ul „I'll Be There” (din repertoriul The Jacksons din 1970) a figurat în toate ierarhiile lumii. E.P.-ul „MTV Unplugged” s-a vîndut în peste un milion de exemplare ajungînd la 28 de săptămîni petrecute în „The Billboard 200”. Povestea ei, ca orice poveste are și personaje negative. Tatăl vitreg a dat-o în judecată cerînd două milioane de dolari. Sustinea că la reusita fetii au contribuit și cele citeva mii cheltuite de el pentru educație. Mariah a declarat ferm că singura persoană care a ajutat-o efectiv acordîndu-i încrederea a fost mama ei. Recent a aflat că sora ei Allison (32 de ani) are SIDA. A hotărît să preia prin adopțiune cei doi nepoți, Sean (15) și Michael (5). „Pentru sora mea și copiii ei aș fi în stare să renunț și la cariera mea, dacă va fi nevoie”. O adevărată zîină, nu doar ca aspect ci și ca noblețe sufletească. Dacă toate zinele ar avea disponibilități vocale de trei octave ce bine ar fi... ●

ANDREI PARTOS

• REPLICI • REPLICI • REPLICI •

Seria de articole ale domnului Umanschi reunite sub titlatura „Energia disperării” au declansat, cred, o polemică demnă de o cauză mai bună. De la început vă anunș că mă delimitez de pozițiile fiecărei părți, asta neînsemnînd neapărat că le consider lipsite de argumente. Dimpotrivă, părerea mea este că fiecare are dreptate într-o măsură. Nu știu în care, dar asta n-are nici o importanță din moment ce nici una dintre părți nu este posesoarea adevărului absolut, (ar fi culmea!). Lăsînd la o parte exagerările de ordin conversațional care, în general, nu fac cinste nimănui, indiferent dacă este rocker (deci un spirit rebel) sau nu, îmi permit să apreciez de bun augur această acoperire a „1”-ului (chiar și cu mai multe puncte). Ceea ce nu accept, repet, este gestul de aruncare a pietrei care mă duce cu gîndul la binecunoscuta pildă biblică. N-am nimic cu Bogdan Strătuță (tip ale cărui emisiuni radiofonice le urmăresc regulat) și nici cu domnul Teodosiu („combatant” în cazul Mureșan). Sînt niște persoane respectabile și contribuțiile rock le cunoaște fiecare individ interesat în context. În ceea ce privește, însă, bagajul argumentațional al demersului lui Bogdan — și cu asta revin la „scandalul” declansat de domnul Umanschi, căruia îi respect greutatea corporală — cred că nu este destul de bine burdușit. De fapt, dacă mă gîndesc bine, nu de cantitatea de argumente este vorba, ci de calitatea acestora. Niciodată — și cine o poate demonstra mai bine decît cea mai infamă meserie, politica? — în efortul susținerii unui punct de vedere (totuși) n-a dat rezultate autoimplicate. Intervențiile pasionale, exacerbate prin limbaj, nu pot susține ele singure o cauză; deși, recunosc, existența lor este necesară uneori. În ceea ce-l privește pe domnul Umanschi, mi s-a părut puțin suspect. Nu m-a deranjat părerea domniei sale (n-ar fi singura) ci felul în care a expus-o, chiar bazîndu-se pe un material apărut în Germania. Că rock-ul trăiește un moment de agonie este o realitate pe care, cu părere de rău, toți trebuie să o acceptăm. Noile „curenți” mi se par și mie doar o jalnică zbatere a unor aripi de mult frînte. Noua generație n-a reușit, în afara citorva excepții deșigur, să atîngă nivelul părinților rock-ului, ba dimpotrivă. Sînt niște adevăruri cunoscute și, în general, acceptate. Tacit sau nu, iar

adevărurile numite cu insistență mi se par suspecte. Ca și textul domnului Umanschi. Evident, am și eu o părere. Cu sau fără voia cuiva (nu mă gîndesc la cineva anume). Am considerat întotdeauna muzica rock un autentic barometru social. Unul critic. Rock-ul a indicat și indică cit de adînc ne afundăm. Sau cădem. Pentru ca, iertată să-mi fie reflecția, lumea cadă. Invariabil și ireversibil. Acuratețea indicației merge, însă, pînă la un punct, dincolo de care intervin variabile indesezirabile unei accepții și percepții strict muzicale; variabile la care n-am să mă refer acum și nici altă dată. Cred că aici se află, deci, marea dramă a rock-ului actual; începe să-și piardă funcția socială. În anii '60-'70 erau atente la fenomenul rock cam toate categoriile sociale. De BEATLES, spre exemplu, s-a interesat pînă și regina Marii Britanii, și nu cred că doar datorită succesului financiar. Exponenții progress-rock-ului reuseau să-l pună în fața foii de hirtie pe care criticii muzicii clasice. Și exemplele ar putea continua. Asidzi așa ceva nu se mai întîmplă. De ce? Mi-a plăcut o remarcă a lui Mofu Pittis. Spunea el: Dacă vrei să sperii un individ (sau să-l faci atent — prin extensie) nu-l lovi, amenință-l. Societatea a fost întotdeauna sensibilă la amenințări, dar tot întotdeauna a uitat loviturile. Muzica rock actuală (repet, mă refer exclusiv la noile sale „invenții”) lovește. Și cam atât. Și încă ceva. Muzica „de atunci” se asculta. Și se băga la cap. După un concert de „deah” nu-mi dau seama cu ce amintiri poți rămîne. Poate doar cu cele ancestrale, dar deja intram pe teritoriul lui Freud. Și totuși ele — noile „curenți” — sînt primite. Dorite. Cu o mențiune: nu mai sînt de interes general. Ele au o adresă și un public pe măsură (este vorba de vîrstă; asta ca să nu fiu înțeles greșit). Concluzia este tristă, cel puțin pentru mine: muzica rock a început să piardă teren. Fenomenul este lent și cit timp vor mai exista un Satriani, un Vai, ori un Ulrich sau Coverdale, așa va rămîne. El este, însă, ireversibil. Încerc să văd mai departe și mă întreb: dacă chitara electrică a fost penultima mare invenție în muzică, atunci un sfat: nu atacați niciodată omul, ci doar părerea lui (în caz că vă incomodează). Uneori greutatea corporală nu este un atu.

ȘTEFAN CARAMAN

INTERMEDIUM PRIETENII

Am pășit într-un nou an. Tutorul prietenilor rubricii, un sincer La Mulți Ani! și la cit mai multe prietenii, prin intermediul acestei rubrici. Mulțumesc celor care mi-au trimis felicitări. Și acum, introducerea fiind făcută, să trecem la ale noastre. **VIOREL STROE** (str. Tătuțelești nr. 5, bl. 100 B, sc. F, ap. 76, sect. 4, București, cod 75373): „Cineva a scris în numele meu. Din anunțul respectiv, publicat în numărul 49(88) reiese că sînt rap-er și că urăsc rock-ul. Totul nu este decît un fals. Mie îmi place muzica punk și rock.” Sperăm să nu ne mai lovim de scrisori false. Se pare, totuși, că multora le arde de joacă, dar, la urma urmei, mie mi se pare și o totală lipsă de respect, căci pînă la a face rău unui coleg sau colega, mă pun pe mine în situații neplăcute. **SHEILA** (str. Răcari nr. 10, bl. 41, sc. B, et. 7 ap. 97, sect. 3, București, cod 74366): „Doresc să corespund cu fete și băieți pe diverse teme, inclusiv muzicale. Aș vrea să fac și schimb de texte. Am 17 ani, 1,67 m., sînt „Balantă” (adevărată), părul meu este șaten, ochii verzi și îmi place muzica... frumoasă.” **THE RED ROSE** (Sos. Mangaliei nr. 63, bl. SM 4, sc. A, ap. 35, Constanța): „Salut dragăților, zăpăciților! Vă salută o veșnică nebulă, rockeriță de pe malul cenușiu al Mării Negre. Sînt înnebunită după muzica celor de la Guns N' Roses. Nu vă speriați, nu după Axl Rose, ci după muzica lui. Cînd ascult „Sweet Child” sau „Think About You” simt că se învîrte tot pămîntul cu mine că sînt în al 99-lea cer. Nu știu dacă ați avut vreodată acest sentiment. Și ca

să nu mai lungim vorba, vă rog să mă ajutați cu postere, insigne, versuri. Mai ales versuri.” **ADRIAN IONASCU** (str. Podul Giurgiului nr. 2, sect. 5, bl. 3, et. 9, ap. 122, sect. 5, București): „Solista mea preferată este Laura Stoica. Oricum este în legătură cu ea, intră și în sfera mea de preocupări. Aștept scrisori”. **IRINA IRIHOR** (Bd. Dacia nr. 143, et. 3, ap. 9, sect. 2, București): „Cel care vor să devină membrii unui Fan-Club George Michael să scrie de urgență la adresa menționată mai sus.” **SORANA MARINESCU** (str. Carpați nr. 2, bl. G 4, sc. F, ap. 83, et. 2, Birlad, cod 6400, Vaslui): „Sînt rockeriță nebulă, înaltă, „Săgetătoare”, îndrăgostită de natură și viață. Caut cu disperare un rocker la fel de nebulă ca mine.” **NIKE** (Bd. 1 Mai nr. 315, bl. F, sc. A, ap. 4, sect. 1, București, cod 78321): „Am 18 ani și 1,68 m. Preferințe muzicale: heavy metal, rock soft, pop-rock. Sînt fan Bon Jovi. Caut parteneră draguță pentru corespondență.” **CHRISTI** (str. D. Brezulescu nr. 28, Novaci, Gorj, cod 1346): „Ofer postere cu Prince, Sandra, George Michael, Osmond Boys, Vanessa Paradis, Beatles, Loreana Groza, Victoria Principa, în schimbul a orice eu și despre Cătălin Crișan.” **GABI STAIU** (com. Fierbinți, jud. Ialomița, bl. 1, ap. 5, et. 2, cod 8213): „Mă adresez tuturor celor care trăiesc, respiră și adorm în acordurile de chitară ale lui Slash. Despre formația care-l are în componență știu multe și aș vrea să le împărtășesc și altora din ceea ce știu eu despre G.N.R. Alte preferințe: Iron Maiden, Def Leppard, Nirvana, Judas Priest.” **FLORENTINA ALACOBIAIE** (str. Rozelor nr. 21, bl. C 17 a,

sc. A, ap. 8, et. 1, Mangalia, jud. Constanța): „Sînt o tipă cam trîznită, am 15 ani și-mi place la nebunie Depêche Mode, Erasure și The Cure. Asta nu înseamnă că rock-ul îmi displace. Mi-ar plăcea să corespundez și cu rockeri, dar dacă vor comenta ceva despre Depêche Mode nu cred că le va fi bine. Sînt destul de înaltă (1,70 m), blondă cu ochi albaștri.” **ȘTEFAN CEL MARE** (str. Piscu Carului nr. 1043 loc. Străoane, jud. Vrancea, cod 5362): „Am 18 ani, „Vărsător”, șaten, ochi verzi-căprui. Ador rap-ul și toate celelalte genuri de la funk și pînă la techno-house. Preferințe muzicale: Hammer, B.G. The Prince of Rap, Snap, Public Enemy, Naughty By Nature, Kris Kross, Ice T.” **CONTELE DRACULA** (str. Simion Bărnuțiu nr. 37, Sighetu Marmăției, Maramureș, cod 4925): „În curînd se împlineste un an de la înființarea „Sălașului Negru”. Prin urmare, solicit toate „damele” prezentabile pentru concursul anual „Miss Dracula”. Premiile vă vor lăsa cu gura căscată. Aștept fotografiile însoțite de cartea de vizită — pentru preselectie. Pricipesa Elisabeta Bathory, Lady July Dracula și Lady Elvira „Mistress Of Dark” sînt rugate să mă sune de urgență pentru a putea întemeia juriul.” **V. VINTILA** (str. Victoriei nr. 2, ap. 4, Cugir, jud. Alba, cod 2566): „Îl rog pe băiatul care corespunde următoarele caracteristici: șaten (spre blond), ochi căprui și care în seara zilei de 3 septembrie se afla la „Disco-Ring”. În Costinești, însoțit de un băiat brunet îmbrăcat la fel ca el, să-mi scrie. Un alt amănunt: amîndoi au dansat foarte frumos un rap-descoperind că au aceleași «naționalități».” **MIHAI-DORU SELARU** (str. Grînduții nr. 2, bl. B1, sc. B, et. 2, ap. 23, Ploiești, Prahova, cod 2000): „Formații preferate: Queen, Metallica, Scorpions, Guns N'Roses. Actorul preferat — Jean Claude Van Damme. Aștept cu nerăbdare scrisorile voastre”.

ORLANDA DELADI

BEATLES

legendă și adevăr

RECAPITULARE

● După Atlanta, Houston, Chicago și Minneapolis, Hollywood Bowl și San Diego au urmat șase zile de relaxe în Beverly Hills, unde au fost vizitați de o mulțime de colegi de breșă și actori, petrecind zi și noapte în compania drogurilor și alcoolului. Impactul cu LSD avea să se reflecte pregnant în scurt timp în muzica lor. ● Pentru a-l putea primi pe toți cei dornici să li vadă s-a organizat o recepție la care au participat printre alții Tony Bennett, Richard Chamberlain, Rock Hudson, Dean Martin, James Stewart, Gregory Peck și Kirk Douglas. ● Colonelul Parker reușește să îl convingă pe Elvis Presley să se întâlnească cu „The Beatles” la reședința acestuia, a doua zi însă Elvis nu onorează invitația lor. ● Ultimul concert a avut loc la San Francisco pe 31 august. ● Dizz Gillespie își făcuse apariția încă de la sosirea lor în America pentru a-l mai storcea de bani pe Brian, dar contra sumei de 3.000\$ acceptă să fie sechestrați pe întreaga perioadă a șederii Beatleslor în Statele Unite. ● Dick James recunoscând potențialul compozitional al cuplului Lennon — McCartney transformă compania care publică textele și partiturile — „Northern Songs” — într-o întreprindere profitabilă ale cărei acțiuni se licitau la bursă. ● După ce au sosit la Londra dr. Norman Cogan i-a recomandat lui Brian să plece într-o vacanță la Portmerion, în nord-vestul Țării Galilor. ● Declarația făcută de John într-un interviu pentru „Evening Standard” stârnește un imens scandal. Iată ce declară John: „Creștinismul va dispărea, se va volatiliza, va pieri. Nu e nevoie să demonstrez acest lucru. Am dreptate și se va dovedi dreptatea mea. Noi sintem acum mai populari decât Iisus. Nu știu cine va pieri mai curînd — rock and roll-ul sau Creștinismul. Iisus avea dreptate,

dar discipolii lui au fost oameni obișnuși, unii chiar nesimțiți”. ● Reprodușă mai târziu în revista americană „Datebook”, declarația a stîrnit în Statele Unite revolta multor confesiuni religioase. ● Brian întreprinde o tentativă de sinucidere, iar Peter Brown găsește scrisoarea de adio și un scurt testament, dar a păstrat discreția. ● Se ia hotărîrea ca Brian să plece la o cură de dezintoxicare într-o clinică specială din Putney. ● Prin septembrie 1966 fiecare din cei patru membri ai formației Beatles au pornit pe propriul drum. Pentru ei, tînuși alături atîta timp, experiența de a fi depășiți după aproape 10 ani a fost unică și dură. ● „King Features” din SUA a primit licența pentru un film de desene animate, Beatles-ii urmînd să compună cîteva cîntece după terminarea filmului. Deși nu se aflau în apropiere, printr-o coincidență, toți patru și-au lăsat mustața și părul să crească, fără a discuta în prealabil despre aceasta. ● Paul s-a adaptat cel mai bine. Și-a cumpărat prima sa casă în St. John's Wood și și-a comandat un dulap cît toată lățimea dormitorului pe care l-a umplut cu cele mai noi creații vestimentare de pe King's Road și comandate la cei mai scumpi croitori. În același timp a achiziționat și o fermă la țară, a cărei adresă nu o cunoștea aproape nimeni. ● George Harrison era de-a dreptul fericit pentru că nu se mai afla sub influența opresivă a lui John și Paul, care-l făceau să se simtă un Beatle de mina a doua. Seara în care l-a cunoscut pe Ravi Shankar, cel mai mare virtuoz al sitarului, a devenit crucială pentru el. Familia Harrison a plecat în Kashmir pentru două luni de studiu al instrumentului, misticismului și al religiei indiene.

Traducere și adaptare
GABRIELA ȘEICARU

DIETER BOHLEN, așa cum nu-l știm

— Ani de-a rîndul ai avut o foarte proastă reputație. De ce?

— Da, mai ales printre rockeri, pentru că sectorul de care mă ocup eu este muzica disco. Și cu Modern Talking a fost la fel: imaginea mea devenise ceva de genul: un tip blond cu o chitară, poate puțin cam trîznit. El, nu era chiar așa. Oamenii au crezut că eu fac o producție de serie. Dar, de la „You're My Heart, You're My Soul” am mai compus vreo 70 de hit-uri. E greu să ies din acest con de umbră. Acum, cu Blue System am avut 15 hit-uri unul după altul. Concertele noastre sînt o adevărată explozie de entuziasm.

— De ce faci atîtea concerte live, că doar nu pentru bani?

— Acasă, cînd compun un cîntec, stau zile întregi să chibzulesc cum să fac asta și asta. Pe scenă, însă, în doar cîteva secunde îți dai seama, după reacția fanilor, dacă un lucru e sau nu în regulă. După concert știu cu oarecare aproximație cum să mă orientez în viitor. Este un schimb de experiență direct cu fanii mei și, de aceea, foarte important.

— Dar de ce, totuși, 40 de concerte? E cumpărit. Ajungeau și două, nu?

— Teoretic da, dar problema e că dacă dai numai două concerte înseamnă că nu e cine știe ce de capul tău. Noi devenim din ce în ce mai buni cu fiecare concert. De aceea am considerat un bun început primele noastre concerte în Uniunea Sovietică, acum cîteva ani. — Fanii tăi sînt extrem de tineri...

— Nu-i adevărat. Unii au, într-adevăr, doar vreo zece ani și vin cu părinții la concert. Alții, însă, au și cincizeci de ani. De fapt, 99 la sută dintre fanii mei au între 18 și 30 de ani.

— Cum îți-ai definit propria muzică?

— Este o muzică de party, așa, cîte puțin din toate. Cel mai incîntat sînt cînd cei din ultimele rînduri ridică brațele și bat din palme.

— La „OK Radio” există un DJ care își spune „adevăratul Dieter”?

— Asta n-a fost decît un fel de glumă. Mai demult, tipul s-a prezentat pe post de fiind DIETER BOHLEN în persoană. Între timp l-am cunoscut; tipul e simpatic. Toți s-au așteptat ca eu să-l dau în judecată. În privința asta n-au decît să aștepte mult și bine, pentru mine acest lucru este cu totul lipsit

de importanță. Cîteodată mă gîndesc că ar trebui să le fiu recunoscător tipilor de la radio, care pun pe post atît de rar muzica mea. În felul acesta, fanii mei sînt obligați să-mi cumpere discurile, pentru că nu le aud zi și noapte la radio.

— Unde și cum ai cunoscut-o pe NADYA?

— La Mezzonotte. Mereu mă duceam acolo în week-end. Timp de un an am tot văzut-o pe acolo, și mă duceam numai pentru că știam că vine și ea. Doar că nu știam cînd. Apoi m-am așezat la o masă alăturată de a ei și deodată ea m-a întrebat dacă nu vreau să beau o bere, și apoi cum mă cheamă! Comandase o mulțime de lucruri și n-avea decît zece mărci în poșetă. Asta mi-a plăcut.

— Seara nu prea leși în oraș. De ce?

— Păi, unde să mă duc? Am destule probleme de rezolvat acasă. În discotecă au pusii o muzică destul de bună, dar mă simt prea bătrîn pentru asta. Din studio plec abia la opt seara, și mi-e greu să tin ochii deschiși pînă la ora 1, pentru că, în Hamburg, viața de noapte începe tîrziu. Iar eu obosesc repede. Sînt localuri care îmi plăceau și unele la care, de exemplu, muzica e dată îngrozitor de tare. Îmi place la „Insel”, de exemplu, dar acolo n-ai voie să intri în adidasii sau tenisi, așa că nu mă mai duc.

— De ce locuiești la Hamburg?

— Pentru că sînt oarecum legat sufletește de locurile astea. Îmi place aici, chiar dacă vremea e mizerabilă. Totuși, cam o dată la două săptămîni mă gîndesc dacă nu cumva ar trebui să mă mut; prea multe lucruri mă supără în Hamburg. Săptămîna trecută mi-au spart casa și mi-au furat cele 75 de discuri de aur. Erau printre cele și unele la care țineam foarte mult — primele mele premii, de pildă. Nu pricep cum de oamenii nu și-au dat încă seama că toate discurile „de aur” sînt, de fapt, din plastic sau tînichia. O altă chestie care mă enervează cumpărit este impozitul foarte mare.

— De ce nu-ți cumperi un apartament la Monaco?

— În ultimii ani am plătit milioane de mărci numai pentru impozit, și asta doar destul de tare. Nu-ți mai rămîne prea mult, știi. Dacă m-aș fi dus la Monaco, așa cum a făcut BORIS BECKER, mi-ar fi mers desigur mult mai bine din punct de vedere financiar. Dar familia mea trăiește aici,

copiii mei, soția mea. Nu merită să merg la Monaco doar ca să economisesc banii de impozite.

— Există o firmă de produse textile care se numește „Blue System”. Ai ceva de-a face cu ei?

— Nu, absolut nimic. Acum cîteva ani, cînd mă gîndeam ce nume să dau formației mele, eram îmbrăcat cu niște blue-jeans de-ai lor. M-am uitat ce scrie pe nasturi — „Blue System”, și am ales numele acesta. Mi-a plăcut. Sigur, acum firmei îi convine foarte mult, dar n-am făcut nici un tirg cu ei. Mi s-ar părea o prostie să

încep să mă ocup cu jachete și confecții.

— Ce altceva nu-ți mai place la Hamburg?

— Posturile de radio — în afară de RSH — mă boicotează. NDR nu difuzează muzica mea absolut deloc, iar la Radio Hamburg sînt probabil, chiar pe lista neagră. Li se pare foarte spirituală ideea de a nu rula Blue System pe post.

— De ce nu divorțezi?

— Nooo, n-ar fi bine pentru copiii mei. Ne înțelegem bine. Soția mea o duce ca-n rai în casa noastră de 500 m², are tot ce vrea. Ne-am cunoscut acum 20 de ani în Göttingen,

am fost împreună timp de 16 ani. Nu prea se înnebunea după muzică. Întotdeauna m-a deranjat faptul că nu-i plăcea muzica mea. Cu NADYA e altfel. Ne înțelegem bine, dar n-o să mă despart de soția mea. — Și NADYA ce spune despre asta?

— Cred că nu-i pasă. Trăim împreună, e aproape tot timpul cu mine în studio și se ocupă de fan-club.

Traducere și adaptare
MANUELA BOATCA

CONCEPTE NOI - MIC DICȚIONAR

10. GANGSTA RAP

În zorii rap-ului, cartierul South Bronx din New York trecea drept singura patrie autentică a acestui stil, iar cei originari din această zonă aveau oricum un asedenț, chiar și asupra vecinilor din Brooklyn. Apoi statutul deținut de Bronx a fost preluat de South Central și Compton, cartiere din Los Angeles. În California însoțită, dar zguduită de crize rasiale, rapierii cîntă și astăzi despre ei înșiși și mediul în care trăiesc, despre sex și violență. Conceptul, existent din 1985, i-a purtat între timp în fruntea listelor de vânzări de disc. NWA, Ice Cube și Ice T sînt deja nume consacrate ale gangsta și pimp-rap-ului.

Discuri importante: Diverse: „Westcoast Rap / The First Dynasty”, NWA — „Straight Outta Compton”; Above The Law — „Livin' Like Hustlers”; Boo Ya Tribe — „New Funky Nation”; Ice T — „O.G.”.

11. GRINDCORE

Apărut aproape simultan cu death — metal, la sfîrșit de deceniu 8, perfectat mai întîi în Anglia. Se afirmă (zgomotos) Napalm Death, Carcass, Bolt Thrower, Extreme Noise Terror, Paradise Lost (gravitînd genial între death, grindcore și industrie). Elemente specifice: piese scurte (între 3 secunde și 1 minut), voci grohătoare, predilecție pentru viscere, profanări de morminte, cadavre, deși majoritatea muzicienilor sînt vegetarieni.

Strămoși: fierăstrăie, cloacane pneumatice și alte generatoare de zgomot asurzitoare. Reprezentanți actuali: Napalm Death, Bolt Thrower, Carcass, Paradise Lost, Sore Throat, Brutal Truth, Extra Hot Sauce, Extreme Noise Terror.

P.S. Limița dintre death și industrial-metal este incertă, casele de discuri fidele genului au fost și vor rămîne Earache și Peaceville Records.

Discuri importante: Napalm Death — „From Enslavement to Obliteration”; Extra Hot Sauce — „Taco Of Death”; Lawnmower Death — „Return Of The Babulous Metal Bozo Clowns”; Brutal Truth — „Extreme Conditions Demand Extreme Responses”.

12. GRUNGE

Povestea a început în 1989, cînd Mudhoney au lansat „Touché Me I'm Sick” la casa de discuri Sub Pop din Seattle. Scena underground din nord-vestul Americii „dospea” de ceva vreme însă nimeni nu i-a luat în serios amestecul zgomotos de funk, rock și heavy, pînă nu s-a ivit Mudhoney. „Touché Me I'm Sick” a explodat ca o bombă și imediat Sub Pop a început să lanseze o avalanșă de discuri. Aspectul inedit al sound-ului grunge sau crunch a fost contopirea energiei punk cu heavy și hardrock din anii '70, alăturarea echilibrată a puterii instrumentelor de percucie cu ritmuri blues și solo-uri lungi de chitară.

Strămoși: Stooges, MC 5, Blue Cheer, Green River, Soundgarden, Mother Love Bone.

Reprezenții actuali: Mudhoney, Soundgarden, Pearl Jam, Love Battery, Helmet, Tad, Cosmic Psychos, Nirvana, Screaming Trees.

Discuri importante: Mudhoney — „Mudhoney”; Nirvana — „Nevermind”; Screaming Trees — „Sweet Oblivion”.

13. HARD-ROCK

Inițial, hard-rock-ul n-a fost decît un blues-rock extrem de brutal. Ceea ce se contura doar în show-urile sălbatice și neobișnuite ale lui Jimi Hendrix sau The Who avea să atingă un apogeu odată cu primele 2 LP-uri Led Zeppelin. În 1967, sound-ul clasei proletare britanice, promovată de Led Zeppelin, Black Sabbath și Deep Purple, își găsește echivalentul american prin Blue Cheer și mai trîziu prin Aerosmith, Grand Funk Railroad și Alice Cooper. Astăzi coexistă două variante: hard-rock-ul melodios, practicat de Bon Jovi sau Firehouse și cel dur (Alice In Chains, Danzig).

Strămoși: Led Zeppelin, Black Sabbath, Deep Purple, Blue Cheer.

Reprezenții actuali: Danzig, Alice In Chains, Soundgarden, Poison, Warrant, Slaughter, Firehouse.

Discuri importante: Led Zeppelin — „II”, Black Sabbath — „Paranoid”; Deep Purple — „In Rock”; Alice In Chains — „Dirt”; Soundgarden — „Louder Than Love”; Bomb — „Hate Fed Love”.

14. HARDCORE

S-a născut la finele anilor '70, cînd punk-ul tocmai apunea, lăsînd la modă new-wave-ul. Reședințe principale: California și Washington D.C. Etichetate la vremea aceea de metalisti și de susținătorii punk-ului tradițional drept „simple emițătoare de zgomot”, trupele Dead Kennedies, Black Flag, Minor Threat, Hüsker Dü și Government Issue nu devenit, în ani, repere pentru curentele ulterioare: crossover, thrash-metal și underground-rock.

Meritul de a fi redat scenei rock toleranță și respectul între muzicieni, chiar dacă aparținînd unor genuri diferite, este în primul rînd al lui Ian McKaye de la Minor Threat (astăzi Fugazi) și al lui Yello Blagra de la Kennedies. Între timp, mișcările de dans pogo, slamdance și stagediving sînt de găsit în egală măsură la Lemonheads, ca și la Testament și Victim's Family.

Strămoși: Black Flag, Minor Threat, Dead Kennedies, Misfits, Minutemen, Hüsker Dü, Germs, Bad Religion.

Reprezenții actuali: Hard-Ons, Fugazi, Agnostic Front, Dag Nasty, Samian, Sick Of It All.

Discuri importante: Dead Kennedies — „Dead Kennedies”; Black Flag — „Dangged”; Bad Brains — „I Against I”; Bad Religion — „No Control”; Dag Nasty — „Four On The Floor”; Hüsker Dü — „New Day Rising”; Fugazi — „Repeater”.

15. HARDCORE RAP

În S.U.A. „gangsta rap” este adeseori confundat cu candoare hip-hop, fiind luată în considerație ideologia, nu muzica. Dar conform standardelor europene, despre NWA nu se poate spune că-i hardcore. Termenul se potrivește mai bine unor trupe ca Public Enemy, Hijack, Gunshot sau Silver Bullet. În cazul lor, afirmația „hardcore e punk-ul de astăzi” este îndreptățită, pentru că rap-ul pe care-l practică este într-adevăr puternic, rapid, ofensiv. În Anglia, hardcore este înflorit de punk, în S.U.A., de heavy-metal. Discuri importante: Silver Bullet — „Bring Down The Walls”; Hijack — „The Horns Of Jerico”; Gunshot — „No Sellout”.

16. HOUSE

Termen generic pentru diferite stiluri de dans modern, cu schelet de 4 bătăi sonore de toabă. Gen muzical „meșterit” de new-yorkezul Frankie Knuckles și de Farley Jackmaster (DJ de radio) în 1987, în studioul legendarului bar de homosexuali „Warehouse” din Chicago. Ingrediente: bătăi de tobe electronice, tonalități disco, Philadelphia — sound, electropop european (Brian Eno, Kraftwerk, Yazoo, Depeche Mode) — constituite într-o specie sonoră, împărțită apoi în nenumărate subspecii: Acid — Deep — Ska — Raggaec — Hip — Jazz — Ancient — Italo — Techno — House etc.

House a fost redescoperirea dansului, într-un ritm pe care „topăie” acum întreg Pămîntul, insinuat în pop și avangardă, la fel ca-n raggaec, jazz și funk.

Discuri importante: The Todd Terry Project — „To The Beatmobile Let's Go”; Mr. Finger — „Closer”; Adeva — „Love Or Lust”; Hypnotone — „A.I.”; diverse — „The History Of The House Sound Of Chicago”.

17. INDUSTRIAL

La începutul anilor '80 era considerat o zonă muzicală obscură: structuri sonore înregistrate parca în uzine ultraautomatizate, sunete neînsușite și reci. Flința umană lipsea cu desăvîrșire. Kraftwerk era, pentru perioada aceea de început, un exemplu încă „viu” și agreabil. Throbbing Gristle suna deja ca o sumă dentist + atelier de reparații auto. Yello din Elveția se autointitula „sobru-eleganți-electronici”. Cu timpul, sound-ul industrial s-a mai înviorat: Cabaret Voltaire și Black DVA i-au adus puțină muzicalitate și ritm, Einstürzende Neubauten i-au dăruit ceva din sufletul lor german lezard, Alien Sex Friend i-au adăugat o notă de sexualitate computerizată, iar Ministry, sunete brahiale extrem de puternice. Mai trîziu, Laibach din Slovenia au combinat sound-ul mașinist cu heavy-metal și elemente folclorice — pînă la techno nu mai era decît un pas.

Strămoși: Kraftwerk, Throbbing Gristle, SPK, Einstürzende Neubauten, Cabaret Voltaire, Clock DVA, Chrome.

Reprezenții actuali: Einstürzende Neubauten, Young Gods, Tronem Pal, Nine Inch Nails, Kong, Godflesh, Ministry, Clock DVA.

Discuri importante: Throbbing Gristle — „20 Jazz-Funk Greats”; Clock DVA — „Man Amplifier”; Godflesh — „Streetcleaner”; Chrome — „The Cronicles I”.

18. JAZZ RAPP

Cu aproximativ 2 ani în urmă, o serie de trupe hip-hop — Dream Warriors, Gang Starr, Young Disciples, Skatmaster Tate, Junge Brothers — au început să preia pasaje jazz de la Louis Armstrong, Charlie Parker, Donald Byrd sau Dizzie Gillespie, pe care le-au remixat sau chiar le-au introdus ca atare în piesele lor. Pe de altă parte, din ce în ce mai mulți jazz-men au alunecat pe panta hip-hop-ului, cum este cazul lui Herb Alpert, Robin Eubanks sau al Cassandrei Witson. În numeroase cluburi și discotecă europene, acest stil hibrid, completat cu tonalități latino-americane și jazz-funk s-a transformat într-un adevărat curent dancefloor-jazz, al cărui deschizător de drum a fost Giles Peterson. Recurgerea la jazz a fost inevitabilă în momentul în care „foamea” de remixaje epulzase deja domeniile soul și funk.

Discuri importante: Skatmaster Tate — „Do The Skate”; Working Week — „Black & Gold”; Ronny Jordan — „The Antidote”; Cassandra Wilson — „Jumpworld”; Diverse — „Rebirth Of Cool”.

După MUSIK EXPRES SOUNDS
MADALINA G.

(Va urma)

„OM BUN” — 1992

Aflat la o doua ediție și desfășurat în zilele de 21, 22, 23, ale lunii decembrie, în incinta Teatrului „Ion Creangă”, cu sprijinul Asociației Tineretului Liber din București, Societatea Comercială „Pan-Show” S.R.L., Radio Televiziunea Română, festivalul național de muzică folk „Om bun” a avut ca principal scop revitalizarea acestui gen de muzică pe care, Vasile Seicaru, unul dintre membrii juriului îl aprecia ca „neglijat de televiziune și presa de specialitate”. Sponsorii acestui festival au fost „Marlboro”, „Expresiv” S.R.L., „Multi-Invest” S.R.L.

Cei 18 concurenți care au evoluat în primele două seri, din cei 70 prezenți la preselecție, au fost supuși „brului” juriului, alcătuit din: Titus Andrei — redactor-șef al redacției muzicale a Radiodifuziunii — președinte, Sorin Minghiat, Gheorghe Gheorghiu, Vasile Seicaru, Mircea Baniciu (în prima seară), Alex Revenco, Ion Zubăscu, ambii de la „Evenimentul zilei” și Aurel Gherghel, prezentator.

Elemente demne de reținut din acest festival și din afara lui: ● Revista noastră nu a beneficiat de invitații, am profitat cît am putut de legitimații, pentru că în ultima seară sîm obligată să ne cumpărăm bilete.

● A existat și un program de sală din care am aflat că cele 3 zile de festival se sînt pe 21 XII, la ore diferite. ● Pe holul central se vindeau discuri, prin bunăvoința firmei Toji Production. Am zărit câteva nume: N. Alifantis, Alex. Andrieș, Roata, V. Socaciu, St. Hruscă, V. Seicaru, M. Vintilă, Vali Sterian, single-ul Holograf și caseta Diverfis — „Așa ceva nu există”.

● Televiziunea n-a filmat decît „pe sările”, poate și datorită faptului că la baleon angajații acestei instituții erau ocupați cu consumarea unor lichide albe și gradate. ● Sonorizarea a lăsat de dorit, ca de obicei. ● Deco-

pul „The Family” (S.U.A.), Nicu Alifantis și Alexandru Andrieș, care au prezentat și piese noi — Nicu de pe „Ia Toji Baladist”, iar Sandu — fără nume — pe aceeași chitară „Ovation”, aparținînd directorului festivalului, Victor Socaciu.

PUBLICUL A SPUS

● Tiberiu Andrei: „Atmosfera este relaxată; totuși, organiazarea lăsa de dorit. Anul trecut parcă a fost mai bine. Acum sonorizarea a fost o catastrofă: să vii cu o chitară cu amplificator și să nu poți folosi e strigător la cer!”. Adriana: „Nu mi-a plăcut ceva în mod deosebit. De fapt, eu am venit cu prietenul meu pentru Vali (Sterian). Totuși, mi-a atras atenția cel al cărui timbru mi-a amintit de Gh. Gheorghiu — Doru Ciromela —, care a cîntat pe versurile lui Păunescu. Chiar nu se poate fără?” ● Claudiu Toma (21): „M-am reîntors în țară după 8 ani. Pe vremea aceea nu prea mă interesa muzica, dar îmi pare bine că am venit în seara asta. Este o diferență între muzica folk de acolo, hai să spunem un Dylan și ceea ce se face aici. E bine și mi-a fost dor de atmosfera asta”. ● Un grup de clujeni veniți special pentru acest festival, al cărui purtător de cuvînt este C.: „Festivalul a avut un nivel ridicat. Noi nu mă așteptam! Am venit pentru Ilie Stepan, dar prezența lui Doru Stănculescu ne-a incitat. Oare nu se poate ca și alți adevărați folkisti — Marcela Saftic, Mircea Bodoian, Evandra Rosetti, Adina Dumitriu — să fie invitați?”.

PALMAREȘUL FESTIVALULUI

Premii Speciale: Dragoș Adriana (Buzău), Florin Antoniu (București); Premiul de Fidelitate: Augustin Frăția (București); Premiul Special pentru

ORIZONT 77 — BAIA MARE (PREMIUL I)

CRISTI IONESCU — IAȘI (TROFEUL „OM BUN”)

rurile, la fel de rigide. ● Publicul a fost civilizată. În zilele de concurs numărul spectatorilor nu a trecut de 100, pentru că în ultima zi sala s-a fi arhiplină. ● În prima seară au susținut recitalul Mircea Vintilă, Florian Pittis, Vasile Seicaru și Mircea Baniciu, la al cărui moment artistic au contribuit și cellații trei, cîntînd împreună piese din perioada Phoenix, compuse și interpretate (atunci) de Mircea. ● Despre „Om bun”, V. Seicaru opinează: „Faptul că acest festival are loc constituie un ajutor imens pentru muzica folk, care nu a murit și va exista atîta timp cît va exista pămîntul, pentru că ea face parte din noi, chiar dacă unii vor să distrugă acest gen. Sperăm ca în anul următor să organizăm un festival internațional de muzică folk & country. Dacă a venit Michael Jackson, oare nu putem spera ca Joan Baez, Melanie sau Bob Dylan să ne viziteze?” ● Recitalurile din a doua seară au fost susținute de Victor Buruiană (Rep. Moldova), organizator al unui festival folk în Chișinău, „Galbenă gutule”, aflat la a doua ediție, grupul „Ecoul” din Reșița (prezent și în ziua galei, cu un grupaj de colinde alături de cei de la „Orizont 77”), Vali Sterian și Doru Stănculescu, invitat surpriză, care a compensat absența lui Ilie Stepan, și care ne-a declarat: „Acest festival constituie pentru mine o surpriză deosebit de plăcută, pentru că nu mă așteptam să mai existe ceea ce am început acum 25 de ani. Cînd am plecat din țară, cu trei ani în urmă, folk-ul era aproape mort. Publicul din această seară a fost extraordinar, care m-a făcut să-mi amintesc de momentele noastre bune, un public capabil să susțină puntea de legătură cu scena”. ● În ultima seară au cîntat în recital „Alutus” din Slatina, deținătorii trofeului „Om bun” de anul trecut, gru-

Intreaga Activitate Muzicală: Mircea Vintilă; Premiul „Anda Călugăreanu”: Mihaela Gheorghe (București); Premiul III: Chilian Florin Popovici (București); Premiul II: Walkyrie (Cluj-Napoca); Premiul I: Orizont 77 (Baia-Mare); Marele Premiu: Cristi Ionescu (Iași).

PREMIANȚII AU SPUS

● Mihaela Gheorghe: „Prietenii m-au convins să particip la acest festival, m-am înscris ultima pe listă. Sper ca de-acum încolo să cînt cît mai mult pe scenă, în fața unui public cît mai numeros, în săli din ce în ce mai mari pentru că simt că am foarte mult de dăruit”. ● Chilian Florin Popovici: „Acest festival rămîne una dintre foarte puținele manifestări de acest gen. Organizarea — bună, iar publicul a fost hănos, a știut să reacționeze”. ● Ghiță Mureșan (Orizont 77): „Festivalul a fost slab, concurenții au fost chiar mai slabi decît cei de anul trecut, ale căror evoluții le-am urmărit ca spectator. Cu toate acestea, „Om Bun” rămîne singura sursă de reînvioreare a muzicii folk, deși au început să primeze interesele organizatorilor. Reacția publicului a fost cît puțin față de noi bună. Cel mai bun public rămîne cel din București. Cred că cel care a luat Marele Premiu nu are nimic de-a face cu folk-ul. Ca să mențină Festivalul, organizatorii își amintesc că acum cîțiva ani X nu a luat premiu, considerînd premiile drept o formulă de a se revanșa față de respectivil. Trebuie să avem grijă și de acești indivizi, pentru că altfel vom pierde”. ● Cristi Ionescu: „Am învins! Este primul festival la care am participat și am și cîștigat. M-am fi așteptat la o concurență acerbă, dar a fost bine!”.

CORINA VLADU

ADRIAN DAMINESCU

Nu sînt un infatuat

Rep.: A trecut aproape un an de cînd am promis cititorilor acest interviu. Cu ce te ocupi, de esti alit de greu de abordat?

A.D.: Cu muzica. Niciodată nu m-am ocupat cu altceva, decât cu muzica. Se pare însă că, în curînd, voi fi nevoit să mă apuc și de altele. Și uite așa, muzica va trece încet, încet pe același plan cu business-ul, să zicem. Mai trebuie și noi să trăim nu doar să muncim și să gândim. Sînt unii care vor cu orice preț să ne îndrepte spre alte ocupații. Mă refer la cei care au mîrit cu 40% impozitele. Asta ne trebuie nouă acum? După ce am investit milioane în instrumente pentru a le „dezvolta” urechile celor care pun impozite și pe care noi i-am ales cu drag, ei ce fac? Ne lovește cu ură! Noi sîntem o lăgîmă mai aparte. Domnul primar al Capitalei ar trebui să se gîndească că nu noi sîntem cel mai potrivit pentru aceste plăți. Domnia sa trebuie să stea 4 ani, noi stăm o viață. Noi ne tot gîndim cum să facem să nu ridicăm prețul la bilete. În mod normal, un bilet ar trebui să coste cam 1500, 2000 de lei, or noi am rîmas tot la 300-400 de lei. Un preț mai mult simbolic. Un pachet de Marlboro costă 550-600 de lei. Însă o țigară nu-ți rămîne în cap, nu-ți dă starea pe care ti-o dă un spectacol bun, o melodie frumoasă, un cuvînt frumos.

Rep.: Dar cum îți explici faptul că lumea nu vine așa ca atîtă dată la spectacole? Poate, pentru unii și 300 de lei e mult.

A.D.: Se poate dar eu nu cred că prețul biletului îl oprime. Și acum trebuie să mă critic și pe mine și pe colegii mei. Spectacolele noastre mai au încă acel iz de susă. Cu riscul de a-mi supăra cîțiva colegi trebuie să spun: sînt solisti care mai fac încă playback. Sigur, fenomenul este tot mai rar, dar există. Spectatorii nu mai vor să fie înșelați. Ar trebui să renunțăm și la a cînta cu negativ. Ideal ar fi să avem orchestră, dar pentru asta este nevoie de bani, de oameni care să sponsorizeze un solist sau o formație. Uite, domnul Pelescu. Un gest mai frumos nici nu se putea. (N.R. Referire la sprijinul acordat trupei Compact din București).

Rep.: Tu ai vrea impresar sau lucrezi eu vreo firmă?

A.D.: Da. Firma se numește Adrian Daminescu. Eu sînt patronul, eu sînt muncitorul.

Rep.: Mă referam la ceva de genul Romgram-ului...

A.D.: Nu n-am intrat în așa ceva. Nu știu dacă e bine sau e rău. Nu cunosc programul și nici felul de management al acestei firme. Eu am încă foarte mult de lucru și am foarte multe de spus. Deocamdată nu pot lăsa nici un impresar să-mi organizeze timpul sau spectacolele două bunul său plac. Sper ca, în curînd, să pot face chiar eu ceva pentru tinerii care încep să cînte și unii dintre ei chiar frumos.

Rep.: Decl. În tot acest timp tu te-ai ocupat doar de muzică, dar nu înțeleg de ce această muncă de doi ani nu s-a concretizat încă într-un disc?

A.D.: Cred că la sfîrșitul lui, va apare și discul meu. Se va numi „Bucăți din mine”. Totul desinde de băleții de la Migas Real Compact. Acolo fac înregistrările. De ce nu am scos un disc încă acum? Pentru că nu am vrut să mă flu doar un interpret. Discul va conține 8 sau 10 piese compozitii proprii. Sase dintre ele vor fi înregistrate în limba engleză. Trebuie să sperăm schimbările. Degeaba am o piesă frumoasă, ea ar fi receptată doar aici. E adevărat că muzica este universală, dar dacă și textul este preluat protutindeni, impactul este altul. În mana discului se vor găsi textele și cu traduceri respective.

Rep.: Vei cînta de acum încolo doar piesele tale?

A.D.: Nu. Voi cînta și piesele frumoase ale altor compozitori, dar n-am să mai cînt orice. Mă mai sună cîte un compozitor să-mi spună că a făcut un cîntec așa... pentru mine. Nu zic că nu e drăguț, dar nu mai e pentru mine. Nu

mă mai interesează cîștigul imediat. Acum mă preocupă să devenim... internaționali. Dacă unul ca mine sau cum e Cota-Biță sau... atît, nu ne gîndim la asta, atunci cine? De mare perspectivă mi se pare Monica Anghel, Elena Cirstea are un interior frîmintat, fierbinte, dar cred că s-a concentrat prea mult la muzica românească. Nu știu dacă merge pînă într-acolo încît să „rupă” un american sau un englez. S-ar putea să mă înșel. Nici eu nu știu dacă reușesc. Încerc.

Rep.: Mai cînti la bar?

A.D.: În mod normal, ar trebui să cînt la Odobesti. Nu mai am stare pentru așa ceva.

Rep.: Cînd o faci, o faci doar pentru avantaje financiare?

A.D.: Da. Numai pentru bani. Altfel, timpul petrecut acolo îți distruge starea ta interioară. Cîntatul în fum te obosește. Sînt oameni care-ți creează fel de fel de probleme. Discuțiile dintre ospătari, clienți și așa mai departe te oripilează pe tine ca artist. Tu nu ai vrea să vezi sau să auzi așa ceva. Un artist trebuie să fie un pozitiv, or, acolo te încarci cu energie negativă. Pe moment nu-ți dai seama, dar în timp toate acestea te marchează. Aurelian Andreescu m-a învățat foarte multe. El mi spunea mereu că nimeni nu l-a întrebat vreodată ce mîncîncă și toată lumea îl întreba ce bea. Domnii patroni ar trebui să se obișnuiască cu ideea că spectacolul de azi nu se mai repetă și mine, cel de mine ar putea să fie mai prost. Ar trebui să învețe să aibă mai mult respect față de artiști. Noi nu luăm pielea de pe nimeni, vrem doar să ne fie respectată munca.

de vorbă cu STELELE

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Star Talk

Rep.: În general, artiștii nu se prea bucură de condiții, statutul vedetei, la noi, nu prea există.

A.D.: Situația se va schimba cînd oamenii își vor da cu adevărat seama ce înseamnă un artist, ce pondere are el. Atunci, oamenii îl vor ajuta, îl vor sustine. O discuție asemănătoare am avut și acum doi ani, la Sala Polivalentă. Îți amintesti?

Rep.: Eu, da. Oricum, și tu ai o memorie excelentă. Atunci,

care reușesc foarte bine să ne convingă, prin fapte. Nimeni nu spune că în capitalism atît cit muncești, atît trăiești. Muncești dublu, trăiești dublu. Nu mă refer la ani, ci la bunăstare. Mă rog, eu nu sînt politician și nici nu vreau să mă bag în politică, dar nu pot trece peste niste lucruri. Degeaba îmi fac eu meseria dacă vine domnul Halaicu și îmi mărește impozitul. Pe undeva mă obligă să nu mai concertez în București.

la Timisoara. Cînd am ajuns acolo, cei de la Televiziunea din Timisoara m-au anunțat că vor să-și facă o evocare tatălui meu, că vor să filmeze și mormintul. Tatăl meu a fost un om modest și foarte blînd. A fost spîrit, nu materie. Mormintul era și el modest. Nu avea nici măcar o piatră funerară. Sînt sigur că pe tatăl meu nu l-ar fi interesat această piatră, dar n-am putut accepta să se filmeze un mormînt atît de simplu. Este pe de-o parte și vina mea, că nu m-am ocupat pînă acum, dar ajung rar în Timisoara. Așa că m-am hotărît să mai rămîn trei zile și să rezolv problema. L-am iubit foarte mult pe tatăl meu. El m-a învățat să sînt muzica. Mi-a dat harul respectiv. Nu știu cît de bun cîntăreț sau compozitor sau pianist sînt dar știu că din două note îți dau o stare. Asta m-a învățat tatăl meu. El s-a ocupat foarte mult de mine. Era dirijor, pianist, regizor. Mama nu prea avea timp. Era solistă de operă, era ocupată cu treburile gospodărești. Asta a fost! Îmi pare rău că s-a înțeles altceva. Oricum am promis focșănenilor că am să le ofer un spectacol gratuit. M-ar durea ca publicul să mă acuze. Eu toată viața i-am dedicat-o lui.

Rep.: Ții legătura cu admiratorii?

A.D.: Mai rar. Am auzit la un moment dat că cineva dorea să înființeze un Fan-Club. Sigur că asta m-ar bucura, dar n-am să fiu eu cel care se va apuca să facă așa ceva. Nu-mi dau singur flori.

Rep.: De cînd stăm de vorbă, ai fumtat cam mult. În general, fumezi mult?

A.D.: Foarte. Cam două pachete, chiar două pachete și jumătate pe zi.

Rep.: Nu te gîndesti că-ți faci singur rău?

A.D.: N-am timp să mă gîndesc la asta. Sînt prea ocupat cu altele.

Rep.: Te simți adeseori nefericit?

A.D.: Adeseori este felul tău de a spune. Eu aș zice tot timpul.

Rep.: De ce?

A.D.: De 17 ani n-am avut nici măcar un simplu concediu. Am obosit. Mă simt obosit. Nu îmbătrînit, nu blazat, ci obosit. Și oboseala atrage după ea lucruri îngrozitoare și uite așa ajung să fiu nefericit.

Rep.: Te enervezi ușor?

A.D.: Foarte. Dar îmi trece tot atît de repede. Mă infierbînt și explodez. E mai bine așa. În fiecare zi cîte un mic cutremur decît o dată la un an un cutremur mare.

(Continuare în pag. 9)

Rep.: Apropo de concert. Ce s-a întimplat de nu ai mai venit la Focșani? Erai trecut pe aiș, toată lumea te aștepta, iar tu...

A.D.: I-am spus Laurei Stoica despre ce era vorba. Am rugat-o de trei ori să comunice exact ce se întimplase. Se pare însă că mesajul a ajuns deformat. Avusesem spectacol

EU TE VOI IUBI

Muzica — Marius Teicu
Text — Eugen Rotaru
Interpret — A. Daminescu

Cred. Cred în vorba de dragoste.
 Știu. Că îmi aduce-n suflet liniște.
 Cred în mai bun și-n mai bine eu cred,
 Și în cîntecul tău; în a ta iubire.

Eu te voi iubi
 Chiar de-ar fi să-mi fie chinul
 Cît toată viața mea
 Eu te voi iubi
 Iși va urmări destinul.
 Dragostea.

Tu. Lași prea mult doru-n voia lui
 Nu. Asculta chiar vorba orișicui
 Știi că exist și exist că iubesc
 Tu în mine să crezi și-n a mea iubire.

Eu te voi iubi
 Chiar de-ar fi să fie chinul
 Cît toată viața mea.
 Eu te voi iubi
 Și-mi voi apăra iubirea
 Iși va împlini menirea
 Dragostea, dragostea, dragostea.

Nu sînt un infatuat

(Urmare din pag. 8)

Rep.: In ce zodie ești născut?

A.D.: In „Balantă”. Si as vrea să știu că eu chiar cred în horoscop.

Rep.: Si revenim la profesie. Nu crezi că uneori colaborarea cu Televiziunea îți aduce și deserviri? Uite, de exemplu acea emisiune „De la egal la egal amical”.

A.D.: Pe mine nu mă interesează dacă o emisiune îmi aduce sau nu servicii. Am fost invitat și m-am dus. Mi s-au pus întrebări și am încercat să răspund la ele. Emisiunea a încercat să mă prezinte și altfel decât mă știe lumea. După emisiune am fost intrigat de ceea ce s-a scris în câteva ziare. Intr-unul, de pildă a apărut o notă în care un grup de telespectatori erau revoltati, intrigati chiar, de faptul că eu, Adrian Daminescu, mi-am permis să ponez muzica populară. Culmea, cei care scriau nu erau nici măcar ardeleni. Ei se refereau la acel rap la care eu am folosit un text ardelenesc. Am vrut să fac o chestie dragută. Dar tot ce este dragut pentru unii e rău. Sint oameni care așa s-au născut — labili. Toti sintem dintr-un punct de vedere, mai mult sau mai puțin, labili. Depinde însă și de modul în care sintem educati fiecare. Nu permit unor oameni, care au trecut destul de usor prin viață și care au depășit vîrsta de 40—50 de ani să emane opinii. Dacă ele ar veni din partea unor specialişti ar fi altceva. Dar nu, cei care au sărit fac parte din categoria celor care consideră că odată cu vîrsta vine și competența. Cum doreau ei să vin? In soșoni? Cînd melodia mă pune în postura unui om sărac, apar îmbrăcat ca un om sărac. Cînd piesa e o elumă, o joacă frumoasă, apar îmbrăcat ca atare. Competența tine de precizie și de conștiință, nu de vîrstă sau de funcție. Eu cred că-i mai bine să-ți lasi pe alții să vorbească despre tine, dar totul e să o faci argumentat. Nu cred în nihilisti. Dacă lumea te vede într-un mijloc de transport în comun, crede că se și poate trage de ștrețuri cu tine. Asta mă deranjează. Am crezut că dacă-mi voi lua mașină, am să scap de comentarii. N-a fost așa. In Anlia de exemplu, dacă-i dai voie unui pieton să traverseze se oneste în dreptul mașinii și-ți multumeste cu dragălesenie. Aici nici măcar nu se uită la tine. Acolo, dacă te vede că ești trist, încearcă să te scoată din starea respectivă. La noi nu există nici măcar respectul pentru semenul tău, dărmite pentru o vedetă. Poate și politica asta îi face pe oamenii mai răi. Cum să mai zîmbescă omul, săracul, dacă el nu mai știe cum să facă să-și asigure hrana pentru ziua următoare. Mă întreb de multe ori ce simte acel muncitor, care trage toată ziua pentru un amărît de salariu, cînd intră la Gena sau la Stefanel? Nu vreau să dau lecții nimănui, dar î-as ruga pe cei în măsură, să aibă grijă ce fac cu sufletul omului. Adeseori stau de vorbă cu ei, pe stradă, la piață, oamenii sint necăjiti.

Rep.: Iti faci singur cumpăraturile?

A.D.: Da. Lumea trebuie să știe că noi sintem și gospodari și bucătari. Dacă am fi Michael Jackson, poate nu ne-ar mai vedea lumea la cozi, la piață, la cumpărături. Dar nu sintem Michael Jackson și trebuie să ne descurcăm singuri. Eu, de exemplu, mi gătesc. Chiar îmi place. Mă relaxez. Știu să fac absolut orice mincare și dacă am materie primă fac și tort și jeleuri. Sint bun de... măritat.

Rep.: Ai pomenit mai devreme despre toalete, de modul în care te îmbraci pe scenă. Te consulti cu cineva în acest sens?

A.D.: Înainte mă consultam cu doamna Moculescu. După plecarea ei s-a creat un dezastru. N-am mai fost atât de interesat de toalete. Am pus

un accent mai mare pe ceea ce aveam de transmis prin cîntece. Am căutat ca omul să înțeleagă ce spun, să fie interesat de asta și nu de cum sint îmbrăcat. Acum, nici nu știu dacă e un gest de fair-play să te îmbraci tu foarte elegant, in timpo ce spectatorul nu-și permite să-și cumpere un sîret. Ei nu mai spun: „uite ce frumos e îmbrăcat Daminescu astăzi”, ci: „uite și la asta, se dă mare”.

E o dramă. Ne îndreptăm cu pași repezi și fără panică spre groapă. Nu vezi că pe zi ce trece devenim parcă mai uriti? E o mare dramă! Mă uit în jurul meu și văd cit de îngroziti sint oamenii. Pe mine mă afectează foarte mult ceea ce se petrece.

Rep.: Iti place să analizezi oamenii, să încerci să pătrunzi dincolo de ceea ce ei lasă, uneori, să se vadă?

A.D.: Da. Sint un adept al parapsihologiei. Am momente cînd pot prevedea anumite lucruri. Nu știu de unde vine această putere. In '89 de Sfîntul Nicolae eram la Panciu și intr-o discutie cu cineva i-am spus că peste zece zile va începe și la noi. Pe 16 a început la Timișoara. In Anlia am prevestit o vară caniculară. Și a fost! După 100 de ani s-a întimplat ca mercurul termometrului să atingă 42 de grade. Mi se întimplă să mă mai la gura pe dinainte și să se adeverească ceea ce spun.

Rep.: Ce culori iti plac?

A.D.: Nu m-am gîndit de mult la culori. Si ele nu o semnificatie anume, știu? Eu cred că de pildă la mașini merz anumite culori. Culoarea mașinii depinde de forma ei. Omul se îmbracă colorat în functie de caracterul lui. Uneori nici nu-ți dai seama cit de bine îi vine culoarea respectivă unei persoane, pînă cînd nu deschide gura. Prin ceea ce spune, îți dă o stare foarte apropiată de culoarea în care este îmbrăcat. Dar să-ți spun ce culori îmi plac mie. Albastrul, bleu-ciel, bleu-vert, rozul, nu mă dau în vînt, dar îmi place și rosul și uneori galbenul.

Rep.: Abia am încheiat un an. Nu te întreb dacă a fost bun sau rău, ci ce ai vrea să uiți din anul trecut?

A.D.: Sint atîtea incit sint tentat să spun: totul!

Rep.: Te afli pe un vas care naufragiază și tu trebuie să-ți părăsești pentru a te salva. Ți se spune că vei ajunge pe o insulă pustie și că ai voie să iei cu tine trei lucruri. Care ar fi acestea?

A.D.: Am voie să iau și o ființă?

Rep.: Da.

A.D.: Atunci, presupunînd că nu sint singur pe acel vas, as salva o femeie frumoasă, as mai lua cu mine un cutit și o cutie cu ceva scule.

Rep.: Ce fel de femeie iti plac?

A.D.: Imi plac femeile! Le prefer totuși pe cele frumoase și mai ales destente. De obicei femeile frumoase sint și proaste, ele consideră că in viață se vor descurca cu frumusetea și nu mai au nevoie să învețe.

Rep.: Ce hobby-uri ai?

A.D.: Am făcut 12 ani karate. Imi plac pescuitul, tirul și... viața. Viata ar trebui să fie pe primul loc.

Rep.: Ești adeptul dictonului „Trăiește-ți clipa”?

A.D.: Nu. Sint foarte curios să văd ce-mi oferă viața, de unde vine ceva frumos. Aștept acel ceva frumos cu dragoste.

Rep.: Si nu ai suferit niciodată decepții?

A.D.: Ba da. Au fost oameni care m-au deceptonat. De regulă, eu acord tuturor, de la bun început, o încredere de 100 la sută. Dacă cineva îmi înșală încrederea pierd la procent și atunci plec de la nivelul respectiv. Iti iau pe om așa cum este. Dacă văd că se poate, încerc să-l schimb, dar asta se întimplă rar. Nu e bine să încerci să schimbi pe cineva. Rîști prea mult.

Interviu realizat de ORLANDA DELADI

ETNO — JAZZ

Ultima oră Grupul „PANGEA” din Ungaria la București!

Se vorbește în ultimul timp, din ce în ce mai frecvent, despre etno-pop, dar și despre etno-jazz. Mai puțin am avut prilejul să ascultăm live. Cunoaștem cîteva asemenea realizări semnificative: John Mc Laughlin cu Ravi Shankar, sau cu Trilok Gurtu; Jan Garbarek cu un grup de instrumentiști din Pakistan; la noi încercările lui Harry Tavitian.

Grupul Pangea din Ungaria, prin concertul de la București, s-a aflat pentru prima oară peste hotare de la data înființării, începutul acestui an. Deși cel patru componenți ai acestei interesante formații au mai activat și mai activează în continuare și în alte formule, de această dată și-au propus să studieze și să asimileze tradiția folclorică din diferite zone geografice ale globului cu instrumentația respectivă, pe care apoi, cu ajutorul culturii muzicale clasice, bine asimilată, să realizeze o nouă sinteză asociată jazzului, gen deschis atît încorporării muzicale nelimitate cit și creației spontan-improvizatorice, favorabile acestui demers.

Reflectăm cîndva că pentru a admira și savura natura este necesară o anumită cultură. La fel și folclorul necesită un anumit grad de cunoaștere și înțelegere. Din această perspectivă, am admirat incursiunea în timp și spațiu a grupului Pangea.

Cunoscutul pianist, compozitor, pedagog și muzicolog, Janos Gonda, decanul învățămîntului de jazz din Ungaria îmi atrăgea atenția în interviu luat în mai 1991, la

Budapesta, asupra celor trei principale orientări ale muzicienilor de jazz maghiari și nu numai: jazzul tradițional, mainstream și cel de avangardă, acesta din urmă incluzînd și cel de inspirație folclorică. Pe cîteva din muzicienii primelor două categorii am avut prilejul să-i ascult și să-i apreciez pe discuri sau chiar live, la festivalurile de la Sibiu, și Brașov sau la „Merlin Jazz Club” din Budapesta.

Satisfacția a fost de această dată să descopăr acești interpreți care se cultivă cu tradiția pentru a îmbogăți inovația, să descopăr în diversitatea metodologică a învățămîntului din Ungaria și asemenea preocupări.

Au existat și obiecțiuni. Florian Lungu, de exemplu, revendica grupului o inspirație și din folclorul maghiar, iar eu, mai mult jazz decît etno. Să-i cunoaștem pe interpreții respectivi, care ne-au oferit totuși un plăcut și instructiv recital; Péter Szalai tabla, sansa, kalimba — și instrumente de percuție, a studiat pianul, apoi muzica indiană.

Printre colaborările sale mai importante, cităm: Trio Calcutta (muzică indiană) și cu celebri interpreți A. Mangelsdorf și W. Dauner (jazz).

Szöke Szabolcs — gadulka, ektar, kalimba, sansa, anciung — a cîntat cu grupul Kolinda — progressive folk music, inclusiv în Franța, Belgia și Elveția; cu grupurile Makán și Kolinda la festivaluri din Olanda, Germania și Elveția. Concerte în Italia, Elveția, Austria, Franța, Cehoslovacia.

Gábor Juhász — chitară, face parte din noua generație de jazz-men maghiari care au studiat la Conservatorul Béla Kártok. Este cunoscut mai ales prin numeroasele sale înregistrări de studiu și prin colaborarea în duo cu pianistul Binder Károly. Acesta din urmă a absolvit facultatea de muzică în 1979, iar din 1980 este profesor la Academia de muzică Ferenc Liszt. In 1981 obține premiul I la Concursul Internațional de la Katis-Polonia, rezervat pianistilor.

Au u mat și alte premii, dar importantă este participarea lui la festivalurile de jazz de la Nürnberg, Frankfurt, Leipzig, Copenhaga, Hamburg, și colaborarea cu mari muzicieni de jazz, precum H. Beckett, B. Philips, G. Sommer, J. Stivin, J. Tchical, T. Jörgensmann, Ch. Mariano și Ramesh Shotan. Excelează în diferite genuri muzicale de avangardă.

Citez din propria lor prezentare: „Grupul nu cîntă doar muzică tradițională, dar este inspirat din tradiția și ritmurile orientale. In această muzică se pot detecta elemente free, specifice improvizațiilor de jazz, sau structuri tipice muzicii lui Béla Bartok.

Multumim Centrului Cultural Ungar de la București și bineintenționatului său director Jara Istvan, care prin acest recital (vineri — 18 decembrie) a deschis seria manifestărilor muzicale ale acestei instituții.

ALEXANDRU ȘIPA

HOT NEWS

● Una dintre cele mai așteptate apariții discografice în Franța a fost de curînd CD-ul „First Class” marcînd o întîlnire inedită în studioul de înregistrări a două personalități de prestigiu ale jazz-ului francez și — de ce nu? — ale jazz-ului internațional: violonistul octogenar Stéphane Grappelli și Claude Bolling — pianist, aranjor și dirijor al big band-ului care îi poartă numele... Intr-adevăr, o „întîlnire de gradul III” — first class! ● Funcționează de luna trecută la Oradea (care deși e mai apropiată de Viena decît de București, beneficiază de raza „fonică” a revistei „Pop Rock & Show”) Clubul „Jump Inn”, bitunar, simbăta în localul subteran cunoscut sub apelativul „Groapa” — în fapt o sală de sport patronată de sponsorul „Gym SRL” al unui faimos judoka; sint promovate aici valorile unor genuri sonore limitrofe — rock, blues, jazz... Bravo atît pentru sportivul meloman cit și pentru muzicianul „sportman” A. G. Weinberger, organizatorul Clubului ● Am primit de la scriitorul Ovidiu Bufnilă (cu dedicație — mulțumesc!) romanul SF „Jazzonia” tipărit de editura „Plumb” din Bacău; undeva, în sferele înalte ale spiritului, pasiunile pentru domeniile însoțitului și ale creativității se întîlnesc... ● George Mărăcine propune discofililor împătîmiți, posesorii actuali (sau viitori) de player-e compact discuri, înregistrări va-

loroase din seria de CD-uri „Sound Of Jazz” procurabile de la Magazinul „Muzica” ● La 4 decembrie a fost lansat la Paris un Dictionar argotic al jazz-ului (284 pagini, circa 400 cuvinte) permițînd accesul la limbajul „codificat” al muzicienilor de gen ● „Congresional Black Caucus Foundation” a sărbătorit cea de-a 40-a aniversare a celebrului grup „Modern Jazz Quartet” printr-un concert la Washington Convention

Center; în următorul număr P.R. & S. — un material despre activitatea acestei remarcabile formații ● Emisiunea radiofonică „Stereo-jazz” care putea fi recepționată miercuri seara de la ora 21,00 pe programul România Tineret Stereo, se difuzează de acum înainte vineri, pe aceeași program, dar de la ora 23,20, cîștigînd 10 minute în durată.

FLORIAN LUNGU

BRITANIC

Luptatorii rezistenței de la Metallica, îmbrăcați în negru și pregătiți să aibă o lovitură celor de la Guns N'Roses, aflați pe tronul hard rock. Stephen Dalton de la New Musical Express descoperă adevărul despre acești idoli.

Fasadena Rosebowl — o arenă sportivă în aer liber, în apropiere de Los Angeles, îi reunește pe bateristul Lars Ulrich, tenisman și cotăjean danez, "caracalita" chitaristă Kirk Hammet și basistul Jason Newsted. John Marshall de la Metal Church acordă chitara lui James Hetfield, în timp ce solistul verifică efectele pirotehnice după avaria intervenită la începutul turneului.

Metallica au răspândit cultul sincerității pe care l-au purtat în viața anterioară de thrasheri și rockeri progresisti și au topit în furnalul celui de-al cincilea album, "Metallica", ca o masină de război, toată puterea de foc învelită în bronzul strălucitor al tunului.

De fapt, "Metallica '91" a fost vândut în peste 9 milioane de exemplare, dintre care numai 6 în America — cifre ce spulberă vânzările dublului LP Guns N'Roses de anul trecut.

Dacă The Gunners sînt elita trupe de șoc în armata din Los Angeles, Metallica reprezintă mișcarea de rezistență, outsideri distrugători, concentrați asupra captării puterii. Succesul amestecului a trupele a făcut să fie uitată neapăsarea publicului din Los Angeles, acum 10 ani, când Metallica s-au mutat în San Francisco, detășându-se de un sistem conformist, mai rigid și mai conservator decât oricare dictatură din Blocul Estic.

După o decadă de dezvoltare neîntreruptă, Metallica sînt schimbul GNR-ului pe tronul hard rock, o "broască țestoasă" la un înalt nivel tehnic, fiind locul "teureului" zgornos. Mai mult decât remarcabil este faptul că s-au ferit de ornamentele comerciale, rezultând cîntecuri mature și complexe din punct de vedere emoțional despre consumurile copilăriei și lupta existențială. Erezii molimii, mullațiile și neazurile fără sfîrșit, cîntecuri cuprinse de melancolie, cufundate în suferințele biblice.

În apropiere de Sunset Boulevard, Tower Records este a-

coperita de bucăți urlașe de hirtle imprimate cu logosuri specifice trupei, șerpuite. Legendarul whiskey-club reconstruit în vederea fumărilor pentru "Doors" (în regia lui Oliver Stone) este acoperit de un panou uriaș anunțînd că "doar o singură trupă de rock a vîndut mai mult de 9 milioane de discuri în '90". Oare cine?

Geniul Lemmy pare relaxat, dar este incompatibil cu atmosfera creată de cei 50.000 tineri californieni, mulți dintre ei încă în scutece în zilele Motorhead-ului de acum 12 ani, cînd Lars Ulrich îl urmau pe pionierii thrash-ului de-a lungul Europei.

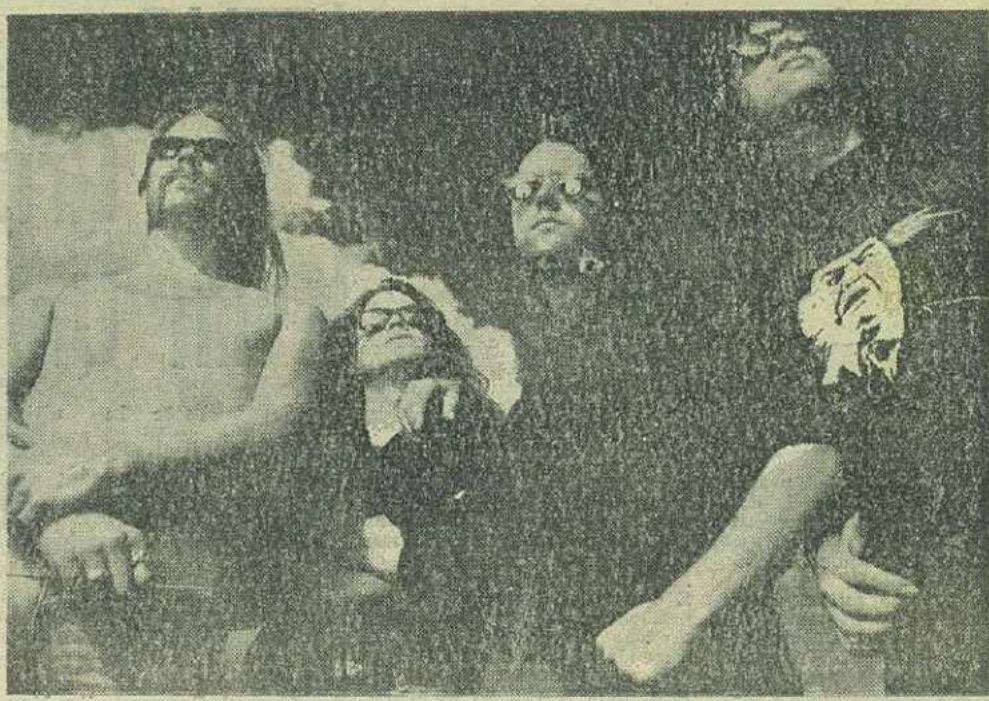
Exilul deliberat în Los Angeles pare să-l fi maturizat pe acest veteran iar noul Motorhead este într-un fel, o parodie a gloriei de altădată, dar prezența lor pe afiș este o confirmare conștientă a celor de la Metallica.

Faith No More — cei care au deschis turneul pe întreg parcursul — aveau alte angajamente, așa că Guns N'Roses urmau să deschidă show-ul. Acum, în ultimul spectacol Metallica își plătește datoria către Lemmy. Întruchiparea anilor '60, tinerii îndrăzneți care scoteau așa-numitele "broșuri cu sentințe", amintind doar de "Kill 'Em All" și "Ride The Lightning".

Lemmy are ce căuta în culisele spațioase, unde se dă o recepție, o oază de calm în tîmbo mare frenetică. Trei canapele sumptuoase, imense ecrane video, mînti de mincăruri fine. Un sanctuar în monotonia neîndurătoare a stadio-nului.

Managerul turneului, Jan Jefferys, "orchestrează" acest haos, dă ordine cu calmul unui general participant la Războiul din Golf. Majoritatea echipel sale este alcătuită din britanici, iar Metallica pretinde a fi puternic influențată de ironia fină a umorului englezesc.

Altă voce britanică din culise aparține fotografului oficial al trupei, Ross Halfin, un londonez hiperactiv care devine din ce în ce mai maniac. Nu același lucru se poate spune despre KJ Doughton, biograful trupei, de un calm aproape ireal.

salută numeroși faniști prezenți, iar Lars adresează un "Hello" reporterilor de la N.M.E., dar amindoi insistă ca interviul să aibă loc după spectacol.

Mai mult de două ore de concert live la Rosebowl schimbă toate ideile preconceptuate. Solid, implacabil, condensat, atmosferic — iată caracteristicile unui show pe care-l vezi doar o singură dată în viață.

Înainte de evoluția celor de la Guns N'Roses, culisele se umplu de figuri cunoscute: Billy Idol, Rick Rubin, Bill & Ted Star Alex Winter, Scott Ian de la Anthrax și fostul comediant Andrew Dice Clay, care au venit să-l introducă pe Gunneri în atmosfera rimelor deochiate, care se dovedesc a fi mai mult patetice, în timp ce Axl o șterge cu o blondă, împărțind bezele și zimbînd fanilor.

După ce Andrew Dice Clay strînge elementele acestei multimi într-un delir, asemănător celui provocat de puscăși marine militare, The Gunners își prezintă hiturile cu o autoindulgență rar înfinită. Multe costume, giganti inflatabili, mulți invitați și nici o urmă de "feeling". Însă Axl își păstrează încă coroana de "numero uno". Pornind de la acest punct, devine tot mai clar ce fenomen extraordinar a devenit

Metallica. Brutala lor simplitate "pescuiește" fluxul restricțiilor emoționale și al resurselor spirituale, care cu greu pot fi repuse în joc de încrezută de la Guns N'Roses. Axl, în limitele sale, este fantastic, dar Metallica nu are nevoie de substituri pentru a-și face apariția pe plată.

După concert, Ross Halfin reușește, în final, să-l convingă pe Lars și James să intre la dus pentru a face fotografii. Lars se hotărăște să acorde interviul promis, începînd cu justificarea producției comerciale a lui Bob Rock pentru albumul "Metallica". Trupa a intenționat să facă doar un singur mare LP Metallica, dar nu în stilul lui Bon Jovi. Nouă luni de lucru în care audițiile au durat mai mult decât conceperea albumelor anterioare.

Deși a vorbit de la stilul Def Leppard, Metallica a reușit să vîndă 9 milioane de discuri, iar Lars recunoaște că trupa și-a învins ostilitatea față de video, pînă la hit-ul "One", iar apoi au scos mai multe single-uri de pe disc, ceea ce a încurajat conducerea să-l susțină în promovarea albumului "Metallica". Lars explică prezența celor de la GNR pe afiș datorită reputației lor și datorită dublului "Use Your Illusion", apoi confirmă faptul că The Gunners

au fost mai consistent și au cîntat în ultimele 3 luni mai bine ca niciodată.

Însă nu aminteste nimic de anularea concertului de la Montreal, datorată dispariției lui Axl, sau de anturajul dubios al acestuia. Gurile rele din tabăra Metallica sînt mult mai puțin diplomatice, considerîndu-l pe Axl drept o primă donna a cărei principală calitate este de a reuși să-și facă dărmari.

Lars consideră sound-ul din Seattle unul fad, dar îi place trupe ca Soundgarden și Alice In Chains, San Francisco este la jumătatea distanței dintre Seattle și Los Angeles, dar Metallica a ales orașul pentru liberalismul gîndirii. Ba mai mult, regretă atitudinea anti-americană a albumelor anterioare. Locuința sa este o casă mare, în care nu are "bunuri sociale", ca în Danemarca, care ar putea încuraja hoții...

Ar trebui să le fim încă recunoscători băieților, nu numai pentru muzica impresionantă sau spectacolele extraordinare, ci și pentru încercarea lor de a-i detrona pe Guns N'Roses. Și vor reuși. Dar marea încercare va fi să nu devină niște monștri răsfațați ca cei pe care i-au distrus...

Traducere și adaptare
CORINA M. VLADU

Hard & Heavy New Year!

• Vom începe cu un grupaj de știri preluate din numărul din ianuarie 1993 al revistei franceze HARD ROCK MAGAZINE, completîndu-l cu informații din ultimul număr al anului trecut, precum și din Metal Hammer (ianuarie). • Rose Tattoo se reformează pentru două concerte în Australia natală. Vor cînta în deschidere la Guns N'Roses. E posibil ca rețeta să fie întărită (parcă mai era nevoie?) cu Skid Row, Rose apar în componența: Angry Anderson (solist vocal), chitaristul Peter Wells, chitaristul Mick Cocks și basistul Geordie Leech. Un baterist nou va fi prezent în locul lui Digger Royal care a părăsit trupa în 1983 decedînd din cauza unui cancer în 1990. • Led Zeppelin s-au întîlnit pentru a primi premiul oferit de celebra revistă britanică "Q". La ceremonie au participat Robert Plant, Jimmy Page, John Paul Jones și Jason Bonham (fiul lui John). Cu această ocazie Plant a ținut să precizeze că deși s-au avansat sume fabuloase, trupa nu-și va relua activitatea. "John Bonham a murit în 1980 iar Led Zeppelin a încetat să mai existe tot atunci". Casa de discuri Carrere a scos pe C.D. albumele II, III, IV cu Led Zeppelin pentru Sărbători. Colectionarii n-au ratat ocazia. • Loud s-au despărțit fără prea mult... zgomot. • Britny Fox și-au încetat activitatea. • Proiectul Phenomena, crezut încheiat, a mai produs un album, "Phenomena 3 (Innervation)" avîndu-i ca protagoniști pe Brian May, Scott Gorham și Keith Murrol (fost vocalist în Airrace și Mama's Boys). • După ce au cîntat în deschidere la Faith No More (în Statele Unite) și Ministry (în Europa) băieții de la Helmet s-au trezit recompensați cu Best Metal Award la New York Music Awards. • Înaintea dispariției sale (acum un an) Steve Marriott a compus două melodii cu prietenul său Peter Frampton, care urmau să figureze pe albumul de reformare a grupului, Humble Pie. Acum "I Won't Let You Down" și "The Bigger They Come" apar pe culegere de succese ale lui Frampton, intitulată "Shine On". Două motive în plus pentru a prinde acest LP. • Si Junkyard își anunță desființarea. Iarnă grea! • Anderson, Squire, Rabbin, White și Kaye lucrează intens la un nou disc Yes. • Simon Wright fostul baterist de la AC/DC și Dio a decis să-și încerce sansa pe cont propriu formînd grupul Mr. Rude. • Paradise Lost au fost atacați de fanii death-metal din Suedia care le roșeau că nu sînt "satanici". În Polonia au fost salvați de poliție, unde cîntînd într-un club a stîrnit spiritele

speculatorilor. O meserie cu mare grad de risc! • Motorhead au amînat turneele europene prevăzute pentru începutul acestui an. În revista "Kerrang" Wurzel dă o explicație cristită acestei decizii: "Ce să ne ascundem după deget... vânzările de bilete erau insuficiente. Este evident, că publicul britanic și cel european a fost nemulțumit de albumul March Or Die (care în State a fost bine primit). Acum promitem ferm că pe viitorul LP, dacă va mai fi unul, n-o să mai fie balade! Vește bună, nu?". Pentru a-și sărbători cei 10 ani de activitate Quo, ensyche, cel mai bun produs al orașului Seattle, a scos o video-casetă de 100 de minute, "Building Empires", care va fi editată în Europa abia în martie. Secvențe rare din concerte, înregistrări inedite, momentele semnificative din creația trupei au cucerit critica de specialitate de peste Ocean. • În primul trimestru al acestui an vom avea un album Sacred Reich. Se va numi "Independent" și este produs de Dave Jerden (a lucrat cu Jane's Addiction și Alice In Chains). • Brian May va porni în turneu cu Cozy Powell la baterie. Neil Murray la bas și chitaristul Mike Caswell. Va fi însoțit și de citiva goristi. • Al doilea album Quercyboys va ieși după o lungă gestație, în luna martie. Titlul a rămas cel anunțat, "Bitter Sweet & Twisted". • HARD TOP din S.U.A.: 1. Keep The Faith — Bon Jovi, 2. Ten — Pearl Jam (peste 3 milioane de exemplare vîndute), 3. Live — AC/DC, 4. Dirt — Alice In Chains, 5. Metallica — Metallica (peste 5 milioane), 6. Greatest Hits — Queen, 7. A-drenalize — Def Leppard (3), 8. What Hits? — Red Hot Chili Peppers, 9. Live Special Collector's Edition — AC/DC, 10. Original Motion Picture Soundtrack — Singles. • În Marea Britanie situația albumelor hard este puțin diferită: 1. Keep The Faith — Bon Jovi, 2. Live — AC/DC, 3. III Sides To Every Story — Extreme, 4. Nevermind — Nirvana, 5. Laughing On Judgement Day — Thunder, 6. Ten — Pearl Jam, 7. Live In The Park — Status Quo, 8. Nurse — Therapy, 9. Angel Dust — Faith No More, 10. Izzy Stradlin And The Ju Ju Hounds. • Pentru prima oară în Franța se publică un clasament al vînzărilor de albume hard-rock. Aceasta cu ajutorul Virgin Megastore, RTL, M.C.M. și Hard Rock Magazine. Pe primele locuri în decembrie 1992 se aflau: 1. Ultimate Experience — Jimi Hendrix, 2. Greatest Hits 2 — Queen, 3. Best Of Live — Trust (fîntare nouă), 4. Live — AC/DC, 5. Greatest Hits — Queen, 6. Remasters —

Led Zeppelin, 7. Box Of Hits — Queen, 8. Feel This — Jeff Healey Band, 9. Blood Sugar Sex Magic — Red Hot Chili Peppers, 10. Use Your Illusion II — Guns N'Roses. Topul are 20 de locuri și este lunar, fiind difuzat la RTL și M.C.M. • Lansarea celui de-al patrulea album Poison (Native Tongue) este prefațată de un single, "Standard" avînd pe fața B o preluare din repertoriul Stones, "When Whip Comes Down" și "Native Tongue / Scream". • În această lună casa EMI va arunca pe piață albumul "Legend" al legendarilor Jimmy Page și David Coverdale. • The Freddie Mercury Album conține 11 piese remixate de producători renumiți. Veți găsi: "The Great Pretender", "Foolin' Around", "Time", "Your Kind Of Lover", "Exercises In Free Love", "In My Defence", "Mr. Bad Guy", "Let's Turn It On", "Living On My Own", "Love Kills" și "Barcelona". Video-documentarul intitulat "Freddie Mercury" conține materiale de arhivă inedite grupate mai curînd tematic decît cronologic. "Debutul lui Freddie", "Freddie și baletul regal", "Freddie și artele" s.a.m.d. O casetă specială pentru o voce de neuitat. • Pînă la începutul lunii februarie va ieși albumul Accept, "Objection Overruled" produs de membrii trupei recent reformate, ajutat de inginerul de sunet Uli Baranowski. • Cei de la House Of Lords s-au despărțit iar Gregg Giuffria fostul "clăpar" și-a tuns pletele devenînd funcționar superior la o casă de discuri. • Michael Schenker își înregistrează primul album instrumental de care la intitulat "Thank You" pentru a le mulțumi fanilor care l-au urmat și susținut de-a lungul anilor. Albumul va fi disponibil (în exclusivitate) prin intermediul Fan-Clubului său, iar primele 1.000 de exemplare comandate vor beneficia de gravarea numelor cumpărătorilor pe copertă. Acțiune inspirată și demnă de urmat. Cu atît mai mult cu cît se presupune și o scufire de imposibil. • Testament au pierdut după un chitarist și un baterist (Louis Clement) care tot în timpul turneului american s-a supărat și a plecat (pentru că era neînțeles). Purtătorul de cuvînt al trupei afirmă că a fost înlocuit temporar de Paul Bostaph (așteptat să participe și la înregistrarea unui album Slayer). • Iron Maiden au un program încărcat în acest an. Vor cînta și la Moscova, Budapesta, Varșovia și Praga. Turneul debutează în martie în Israel sau Grecia. Acum ar fi momentul să-i "agățăm!" •

Lumea de azi a desenului animat [III]

Reputația concernului DISNEY e universală. Ea privește toate compartimentele: calitatea desenelor, animația, scenariul, muzica. Subiectele imbatabile liniștesc părinții care-și duc cu nostalgie progeneriturile să vadă filme care le-au marcat și lor copilăria. Această notorietate reprezintă o veritabilă comoară pe care depozitarii ei o greează cu o rigoare demnă de unchiul PICSOU. Filmele care figurează în catalogul DISNEY sînt clasate în trei categorii: „GOLDEN” pentru cele mai prestigioase, „SILVER” — pentru valorile sigure și „STAND BY” pentru restul. O dată cu relansarea studiourilor de animație, la sfîrșitul anilor '90, DISNEY a adoptat un ritm de ieșire de trei desene animate pe an: două reluări (una „tare” pentru primăvară și una, mai slabă, pentru vară) și o premieră (în general pentru Crăciun). Se preconizează deja trecerea la un ritm de două premiere și doar o reluare pe an. Obiectivul acestei strategii a reluării desenelor animate clasice este de a permite ca ele să fie văzute de fiecare generație de copii. Totuși, prezentarea lor se face cu o anumită frecvență, mai rar, pentru a se evita uzarea lor. Astfel, studiourile DISNEY au luat măsuri drastice privind televiziunea. Dacă anumite filme din categoria STAND BY au făcut obiectul unor „difuzări excepționale pe micul ecran”, clasicele purtînd eticheta „GOLDEN” sînt păstrate cu sfințenie pentru a nu-și risipi magia.

Același principiu a fost aplicat și de ramura video de la BUENA VISTA, care comercializează desenele animate ale studiourilor DISNEY. Principiul a stat la baza așa-zisei „politici a ferestrei”, care constă în punerea masivă în vânzare a casetelor video, urmată de brus-

ca lor retragere din standuri. Rezultatele sînt impresionante. Anul trecut în Statele Unite, în 50 de zile s-au vîndut mai mult de 10 milioane de casete „FANTASIA”, la preț de 25 de dolari bucata. Tot anul trecut, în Franța, milionul de exemplare cu „CENDRILLON” („Cenușăreasa”) vîndute au făcut ca BUENA VISTA, încă din primul an de existență, „să se instaleze în fruntea clasamentului editorilor, cu 16,65%. Pentru 1992 societatea și-a fixat ca obiectiv vînzarea a 1,2 milioane de exemplare din „Mica sirenă”, o casetă pusă în vînzare la sfîrșitul lunii august și pe care se află și o avanpremieră la „Frumoasa și bestia”.

CASA DISNEY acționează sinergic. „Este unul dintre atuurile noastre, continuă JEAN-FRANCOIS CAMILLERI. Avem șansa mai multor sectoare ale căror eforturi ating aceeași țintă cu aproape toate mijloacele de informare. Astfel „LE JOURNAL DE MICKEY” ne va ajuta cîteva săptămîni iar la televiziune va figura emisiunea „DISNEY CLUB” în care vor

apărea personaje purtînd costume din film. Într-o primă fază dorim să cucerim publicul tradițional format din copii și părinți. Apoi, în perioada cuprinsă între vacanța de Moș Nicolae și cea de Crăciun vom încerca să ni-l apropiem și pe adulții fără copii, oameni care nu au văzut niciodată un desen animat.”

O operațiune importantă a fost planuită și în sectorul distribuției filmelor cu „LA SAMARITAINE” și magazinele CONTINENT care vor desfășura discuri, cărți, jucării, haine și accesorii ce amintesc de film. Pînă acum, „DISNEY” a vîndut circa 200 de licențe pentru „Frumoasa și bestia”.

În ansamblul său, mecanismul producerii și difuzării acestui film s-a arătat puternic și bine uns, nelăsînd loc nici unei defecțiuni. În birourile pariziene aparținînd societății BUENA VISTA INTERNATIONAL, care tocmai s-a asociat cu GAUMONT, se planifică deja premiera franceză a lung metrajului „ALADDIN”, preconizată pentru anul viitor.

OMAR SHARIF Consecvența smereniei

Fatem a fost prima femeie adevărată din viața lui. (Cînd s-au întîlnit, ea avea deja o fetiță de cinci ani. Dintr-o căsnicie anterioară). El i-a dat numele său. Ea i-a dăruit un fiu: Tarek. După paisprezece ani, o dată cu succesul furtunos al lui „Docteur Jivago”, mariajul lor s-a spulberat. „Am pierdut-o ca urmare a ambițiilor mele nemăsurate. Nici o altă femeie n-ar fi rezistat aceluia ritm infernal și tuturor acelor hărțuiri”.

La începutul anilor '50, Omar Sharif era deja o vedetă. („Lawrence of Arabia” și „Mayerling”, de exemplu, sînt structuri diferite. Dar impactul asupra publicului cinemal a produs reverberații semnificative). După ce s-a despărțit de Fatem, s-a consolat să fie singur. De douăzeci de ani încoace a tînut în brațe cele mai frumoase femei, staruri de cinema. Dar nici una nu s-a arătat dornică să-l accepte sau să-l susțină manile de celibatar. Nici el nu era dispus să-și împartă solitudinea cu oricine. Cel mai greu i-a fost pînă s-a împăcat cu vîrstă. O dată cu trecerea timpului a albit. Fîrsec. Inevitabil. Cel cinci ani de indoleli cumplite și de abstenență, pe care-i numește „menopauză” sau au fost ani de incertitudine. Și de vid profesional. „Cînd îmi plăcea o femeie, eram incapabil să-i declar sentimentele mele, panicat de ideea că m-ar putea considera un bătrîn obsedat. De atunci, am început să duc o viață înțeleaptă, ascetă, și cred că așa e mai odihnitor”.

Omar Sharif își comensurează, azi, averea — numărînd doar cîteva cai în Argentina. În rest numește mulți prieteni; un fiu și un nepot în Cana-

da; un film migălit timo de șase luni sub bagheta lui Henri Verneuil, „Mayerling”, mai recent, cu Claudia Cardinale și Richard Berry (pe lingă multe altele turnate, unul după altul, ca-ntr-o înșiruire, ca-ntr-o înălțuire; o soră în Statele Unite; — patima pentru jocul de bridge; o noră în Egipt; o nepoată, Marine, care locuiește împreună cu el, face studii de drept la Paris și visează să devină actriță; și mama lui, la Madrid, (Acea

mamă care, în ziua nașterii lui, i-a prezis și i-a urât să devină celebru. În fața iubirii ei complexitate se închină mereu cu smerenie. „Cînd duc dorul căldurii și al afecțiunii, dau o fugă pînă în Egipt. Și, de îndată ce-mi lipsește cultura europeană, mă reintorc în Franța. Astăzi, singura responsabilitate pe care o mai trăiesc este să nu mor înaintea mamei mele”).

NEGUȚA-LIA COPIU

● USA — 1992 ● Regia: Penny Marshall

În 1943, cea mai mare parte a americanilor a plecat pe front — începuse al doilea război mondial. Rămăseseră prea puțini acasă, care să poată oferi Americii sportul ei preferat, baseball-ul, așa încît, în scurt timp, s-a fondat o ligă feminină de baseball.

Filmul prezintă perioada de început a unei echipe feminine, condusă de surorile Dottie (GEENA DAVIS) și Kiz (LORI PETTY). Ele trebuie să se afirme în Chicago, alături de diferite alte fete din ligă. Vor fi antrenate de fostul baseball-ist profesionist JIMI DUGAN (TOM HANKS), care a trebuit să renunțe la cariera datorită unei rani dobîndite în război și din cauza alcoolului.

În regia lui PENNY MARSHALL, GEENA DAVIS, TOM HANKS și MADONNA creează unul dintre cele mai neobișnuite filme despre baseball care a fost turnat vreodată. Se povestește cu mult umor cum tînerele femei încearcă să cucerească un domeniu aparținînd bărbaților și să câștige inimile spectatorilor.

Chiar dacă sportul preferat al americanilor nu este prea popular la noi, această peliculă este demnă de absolut toată atenția.

● SISTER ACT ● USA 1991 ● Regia: Emile Ardolino ●

DELORIS VAN CARTIER (WHOOPI GOLDBERG) e o obscură cîntăreață într-un club de noapte, care într-o zi asistă la o crimă comisă de seful și amantul ei. Se duce imediat la poliție și dă o declarație, însă, fiind o marșară importantă, trebuie protejată, și astfel DELORIS este dusă la o mănăstire. Desigur, e ușor de imaginat că viața într-un club de noapte nu are nimic în comun cu cea dintr-o mănăstire. Pentru DELORIS e o corvoadă teribilă să se scende zilnic în zori pentru a fi de față la rugăciunea de dimineață. Fîind însă o îndrăgostită de viață, le demonstrează în curînd călugărițelor ce înseamnă pentru ea a trăi cu adevărat. Devine instructora corului bisericii, care pînă atunci era cu totul neinteresant, și în curînd călugărițele devin cele mai mari star-uri din oras.

Whoopi Goldberg, cîntăreață în corul bisericii. Este un alt rol de excepție pentru actrița de culoare, fapt de care ea este perfect conștientă.

Extraordinara disonanță a vocilor călugărițelor în raport cu hit-urile binecunoscute nu poate lăsa rece nici pe cel mai pretentios spectator.

„Sister Act” este una dintre cele mai scintilicioase comedii ale anului.

● BALL ROOM ● Australia 1992 ● Regia: Baz Luhrmann ●

Să-i uităm pe PATRICK SWAYZE și PATRICK BACH, ca să nu mai vorbim nici de JOHN TRAVOLTA. Noul dansator al cinematografului moderne se numește PAUL MERCURIO și vine din Australia. Ce-i drept, nu arată ca decupat dintr-o revistă de modă, este însă un dansator cu mult nerv. Ce a însemnat „DIRTY DANCING” la sfîrșitul anilor '80 nu mai poate însemna decît acest „Strictly Ballroom”: o peliculă pentru adolescenți, cu mult dans, realizată nu cu mulți bani, în schimb cu multă dragoste. Prezența la Cannes, filmul a obținut chiar de la cei mai exigenți critici aplauze și ovații. Eroul principal se numește SCOTT și el este cel care cucerește publicul cu un ritm de samba întrăcit, executat extrem de original, alături de partenera sa. Și iată cum, dintr-un pas dublu se naște o adevărată poveste de dragoste — un muzical de tip clasic, aproape de basm.

E drept că foarte tînărul regizor (30 de ani) și experimentatul om de teatru BOZ LUHRMANN s-a străduțat cu destulă eleganță printre cîteva scene care ar fi putut avea tentă de kitsch. Însă, în loc de sentimentalism de operetă, regizorul ne oferă senzații reale și un umanism plin de umor. Acesta nu este deci un produs de serie, ci un film sensibil din țara ursuloșilor Koala. Așa cum ne spune, de altfel, și regizorul LUHRMANN: „SCOTT este tipul omului mărunt, care „după” împotriva așa-zisei puteri de convingere, pe care o poate avea o trupă de dansatori. În comparație cu un solist. Legenda aceasta ne privește în mod direct, pentru că noi toți știm ce înseamnă ca un solist talentat să fie sufocat de constrîngerile muncii de grup. Sperăm cu toții, în adîncul sufletului, că toate acestea se vor schimba”.

Un basm profund metaforic, care provoacă adevărați fiori de plăcere.

● JUST LIKE A WOMAN ● Marea Britanie 1992 ● Regia: Roland Emmerich ●

Tema abordată în acest film are o tradiție îndelungată: de la „Victoria / Victoria” și „Mătușa lui Charlie”, pînă la „Totsie”. Ni se promite, deci, „o replică modernă” la „Some Like It Hot”. Show-ul provocat de permanența schimbare a costumelor declanșează hohote de ris. Povestea este a unui bancher bogat, care poartă pe ascuns lenjerie feminină. Cînd soția sa se întoarce acasă pe neașteptate și descoperă dessous-urile devine bînuitoare, astfel că presușul adultor este amenințat cu divorțul. Pleacă de acasă, dar, în cele din urmă ajunge la o văduvă însetată de dragoste, care-l doarește numai ca partener de pat. Cînd seful lui află de viața dublă pe care o ducea managerul băncii sale îl concediază, însă acesta se întoarce. Din punct de vedere artistic, nu este o mare realizare (ca „Victoria / Victoria”, de pildă), e în cel mai degrabă o „comediuță” care abordează tema iraționalității după modelul filmului „Mătușa lui Charlie”. E drept că nu se insistă pe scene erotice, în schimb, dialogurile nu depășesc sfera homosexualilor și a „Drag Queens”. Mulțumită montajului reușit, unui bun scenariu și unei fermecătoare JULIE WALTERS, „Just Like A Woman” merită botezul. Oriunde, este de zece ori mai reușit decît binecunoscutul și atît de lăudatul „Mary’s”.

Traducere și adaptare
MANUELA BOATCA

VINERI ÎN NOAPTEA DIRECT

Să încep de unde am rămas. De 25/26 decembrie: LA MULȚI ANI ȘI NUMAI MUZICA BUNĂ TUTUROR CE. LOR CARE NE ASCULTĂ!

A fost ediția cu nr. 99. Ediția din 1 ianuarie n-a avut loc din motive lesne de înțeles, iar cea din 8 va avea numărul 100. Să cuvîm felicitări tuturor celor care de la 1 februarie 1991 încoace au contribuit la realizarea emisiunii: Lucia Popescu Moraru, Silviu Sotea, Cristina Santi, Tanța Marin, Anca Lupes, Corina Vladu, alți colaboratori precum și colegii noștri de noapte de la pupitrul de mixaj; magnetofoane, controlul general tehnic (care ne-au ajutat să avem convorbiri cu prietenii din țară). Despre invitații avem o prezentare separată, dar participarea lor alături de oame-nii radioului la ore atât de incomode subliniază încă o dată atașamentul lor nu față de emisiune, ci față de voi ascultătorii. Pentru aceasta le MULTUMIM!

Ediția cu nr. 100 se confundă cu prima ediție pe 1993 a echipei V.N.D. + P.R. & S (care își va alege un nume nou, pentru a evita orice fel de confuzii). Pentru structura emisiunii semnale noi, invitații noi, aștept sugestiile voastre. Numerele de telefon veți afla, ca de obicei la începutul programului. Menținem concursul de creație și cele 7 melodii pentru a fi dedicate.

Pe 25 decembrie ne-au vizitat Daniela Gyorfi și Cătălin Crisan. Au vorbit (pe bandă) Mircea Baniciu, Dan Iagnov, Marina Florea, Octavia Ursulescu, Valeriu Sterian, Gheorghe Mihai (directorul magazinului Muzica), Paul Enigărescu, Anton Suteu, Monica Anghel, Geanina Olaru, Virgil Popescu, Stela Euache, Anca Țurcașiu, Ion Cristinoiu, Carmen Trandafir, Mihai Pocorschi, Marius Teicu, Ricky Dandel (care ne-a oferit și 4 prime audii), Florian Pittis, Ioan Pascu, Toni Putrinu (Australia), Claudio Cirimello (Italia), Mamiko Assou (Japonia), Shane (Suedia), Laura Stoica, Ovidiu Lipan-Tăndărică. Ne-au mai urât, dar nu i-am ascultat Compact, Krypton, Alexandru Andrieș, Secret, Divertis, Nica Alifantis, Beats International.

Programul special de Crăciun realizat de David Piștru, precum și albumul „A Very Special Christmas 2” au fost difuzate parțial. Cele 7 piese de Crăciun cu Extreme, Jon Bon Jovi, Run DMC, Paul Young, Bonnie Raitt & Charles Brown, Tevin Campbell, Michael Bolton n-au avut pretenții de prime audii (ci de simple motive pentru a vă oferi melodii de Sărbători) (inclusiv special pe un disc de A & M Records). Dacă anul 1992 a fost de nota 7 pentru noi (am acordat această notă cu indulgență) ne propunem ca acum să trecem la mărirea notei, tentativă în care avem mare nevoie de voi, ascultătorii — cititori, adevărați și consecvenți, pretențioși și neretători.

ANDREI

Topul american

HOT SINGLES (după Billboard): 1. I Will Always Love You — Whitney Houston, 2. Rump Shaker — Wreckx-N-Effect, 3. If I Ever Fall In Love — Shai, 4. In The Still Of The Night — Boyz II Men, 5. I'd Die Without You — PM Dawn, 6. Rhythm Is A Dancer — Snap, 7. Saving Forever For You — Shanice, 8. Good Enough — Bobby Brown, 9. What About Your Friends — TLC, 10. Real Love — Mary J. Blige.

TOP ALBUMS, 1. The Bodyguard Soundtrack, 2. Unplugged — Eric Clapton, 3. Breathless — Kenny G., 4. Timeless (The Classics) — Michael Bolton, 5. The Chase — Garth Brooks, 6. Ten — Pearl Jam, 7. Some Gave All — Billy Ray Cyrus, 8. Automatic For The People — R.E.M., 9. Home For Christmas — Amy Grant, 10. Hard Or Smooth — Wreckx-N-Effect, 11. A Very Special Christmas 2 — Various Artists, 12. It's Your Call — Reba McEntire, 13. Pure Country — George Strait, 14. What's The 411! — Mary J. Blige, 15. Love Deluxe — Sade, 16. Oohhh... On The TLC Tip — TLC, 17. If I Ever Fall In Love — SHAI, 18. 3 Years 5 Months & 2 Days In The Life Of... — Arrested Development, 19. Toatly Krossed Out — Kris Kross, 20. The Predator — Ice Cube.

CHESTIONAR PR&S

Intr-un număr al revistei (3/1992) se înalță ideea organizării unui sondaj referitor la rolul pe care muzica îl deține în viața fiecăruia dintre noi, dar nimeni nu a „preluat legătura”.

La propunerea redacției P.R. & S. și cu sprijinul a doi colegi de la Școala Superioară de Jurnalistică (Cristinel Niculescu și Fane „Desenatoru”) am supus următorul chestionar atenției cumpărătorilor de casete, Locurile de „interpelare” au fost din cele mai diverse: consignații, cofetării, magazine, dar, în principal, Pasajul Universității, motiv pentru care dorim să mulțumim vânzătorilor de casete pentru sprijinul acordat.

Iată întrebările chestionarului:

1. Care este sursa de informare muzicală? (a. radio; b. TV; c. presa — enumeratele cotidiene/săptămânale); 2. Ce vă determină să faceți această alegere muzicală? (a. opțiunea personală; b. recomandările prietenilor; c. mass-media); 3. Costul vi se pare ridicat?; 4. De unde că procurați banii ne-

cesari achiziționării de casete?; 5. Care este media lunară a cheltuielilor destinate procurării muzicii?

Media de vîrstă a celor chestionați a fost de 21 de ani și 2 luni. La poli vîrstelor s-au aflat Bogdan Ionescu (13 ani), respectiv doamna Iuliana Stănoiu (35 ani).

„Tot omu” chestionat ascultă, în principal, radio-ul (67 la sută), urmărește „Rock Panorama”, „Intîlnirea de la miezul nopții”, TV 5. Sotii, în procent de (nu. mai) 3 la sută, iar presa muzicală este citită de 30 la sută dintre cei chestionați. Au primit puncte în cadrul procentului — P.R. & S., Evenimentul Zilei, Express Magazin, Magazin, Tineretul liber, Salut, Bravo, Rolling Stone.

La întrebarea nr. 3, 76 la sută se bazează pe opțiunea personală, 30 la sută pe recomandările prietenilor și 3 la sută pe informațiile transmise de mass-media. 59 la sută au răspuns negativ la întrebarea referitoare la cost (o variantă posibilă, — „Se poate și mai mult”), iar 41 la

DE TOAMNE

Chesney nu va avea un nou LP. înainte de luna martie. Spre toamnă sora sa mai mică, Keedy, va debuta cu un prim disc. Si totusi Hammer n-a onorat turneul din Germania fără a da explicații. Ice T a fost mai concret. A trimis un fax sec; „N-am chef”. Trupa rock cu cel mai bun box-office din Spania este Heroes Del Silencio. Această vînd tot atitea albume ca și U2 sau The Rolling Stones. Au pătruns și în topurile europene cu „Senderos de Traicion”. Cel patru nu cîntă decît în limba maternă pentru că nu vorbesc suficient de corect engleza. Enrique Bunbury (solist vocal, născut la 11 august 1969), Joaquin Cardiel (bas), Pedro (tobe) și Julian (chitară) ascultă cu plăcere Metallica, AC/DC, Faith No More și U2. Enrique este idolul fetelor, dar lumea știe că este îndrăgostit de o italiancă și de motocicletă sa, Yamaha. Vanity, favorita de odinioară a lui Prince (una dintre ele) s-a decis să devină o creștină adevărată. Chiar preoteasă ar vrea să fie. Se îmbracă simplu și îi asigură pe cei care o cunosc că a renunțat și la injurături. Patrick Bruel a primit un „Felix”, premiu canadian echivalent cu „Victoires” din Franța. A fost declarat artistul francofon cu cele mai multe prezențe în anul 1992 pe scenele din Quebec. Mare plăcere pentru telespectatori filmulețul cu Patricia Kaas pe care continuăm să o așteptăm. Tot așa, cu grup de acompaniament, pentru că doar astfel valoarea artistei este cea reală. Oare pentru București '93 n-ar fi o soluție ideală? Cele mai difuzate piese la posturile de radio din Germania sînt grupate în TOP 50 AIRPLAY de revista „Der Musikmarkt” (din 15-30 decembrie 1992). Iată cîteva titluri: 1. Would I Lie To You? — Charles & Eddie, 2. Sweat — Inner Circle, 3. My Destiny — Lionel Richie, 4. Sleeping Satellite — Tamin Archer, 5. Queen Of Rain — Roxette, 6. Faithful — Go West, 7. Do You Believe In Us — Jon Secada, 8. I Will Always Love You — Whitney Houston, 9. Tell Me Why — Genesis, 10. Soul Inspiration — Simon Climie, 11. That's How I Feel About You — Londonbeat. Pentru DJ-i noștri, de mai mare utilitate pare să fie topul de muzică editate de ZYX Music, ideale pentru discoteci. Primele locuri din acest TOP 40 sînt ocupate de: 1. Who's Fooling Who — Double You, 2. Because The Night — Co. Ro. feat. Taleesa, 3. Move To The Rhythm — Bass Bumpers, 4. I'm Raving — L.A. Style, 5. Being Boiled — Baron Ago, 6. Lisa Marie Presley implineste anul acesta 25 de ani și intră în posesia mostenirii lăsate de tatăl său, Marele Elvis. Așa că nu din motive financiare sau publicitare s-a hotărît să înregistreze un disc al ei. Roger Daltrey scrie o carte despre fostul său coleg de la The Who, bateristul Keith Moon (decedat din cauza drogurilor în 1978). Paul McCartney va primi 4 milioane de dolari de la editura Heinemann pentru a-și așterne pe hirtie biografia.

CORINA VLADU

Sinteze la...

TOP 50

În așteptarea clasamentelor anului 1992, iată un studiu statistic al topului nostru realizat de Cătălin Căcea. În primul număr din februarie vom publica rezultatele „referendumului” la care pînă în prezent avem o participare record!

Precizări necesare.

1. În 1992 s-a trecut de la TOP 30 la TOP 50. Am notat cu 1 punct locul 10 și cu 10 puncte primul loc. 2. În cazul unor duete, interpretii și-au împărțit punctele în mod egal, astfel explicîndu-se zecimalele. 3. În caz de egalitate departajarea s-a făcut după următoarele criterii: a. cea mai înaltă poziție atinsă, b. număr de prezențe pe cea mai bună poziție, c. nr. de prezențe în top, d. nr. de melodii intrate în top (pentru interprete).

SECȚIA POP ROMÂNESC

Au pătruns 49 de melodii dintre care 22 în interpretare feminină, 22 — masculină iar 3 în duete mixte.

TOP 10 SOLISTE.

1. 89 p. Daniela Gyorfi (2 melodii, 11 ediții, 3 ed. locul 1)
2. 82 p. Elena Cîrstea (2, 11, 2)
3. 78 p. Angela Similea (2, 10, 4)
4. 72 p. Loredana Groza (3, 12, 1)
5. 65 p. Mirabela Dauer (3, 10, 0)
6. 49 p. Silvia Dumitrescu (2, 8, 1)
7. 41 p. Oana Sirbu (1, 7, 0)
8. 36 p. Anca Țurcașiu (1, 7, 1)
9. 31 p. Mădălina Manole (1, 6, 0)
10. 29 p. Aura Urziceanu (1, 4, 0)

Fată de 1991 cînd în top intrau doar 7 interprete, numărul lor a ajuns la 16. Patru dintre cele din 91 apar și în 92. L. Groza își menține locul 4 iar D. Gyorfi urcă de pe 5 pe 1. Competiția a devenit mai strînsă. Anul trecut între pozițiile 1 și 7 erau 94 de puncte acum s-a redus la 48.

TOP 10 SOLIȘTI.

1. 155 p. Gabriel Cotabiță (3, 20, 6)
2. 67 p. Alexandru Andrieș (3, 11, 2)
3. 45 p. Mihai Constantinescu (3, 11, 2)
4. 33 p. Ioan Pascu (2, 8, 0)
5. 31 p. Vasile Șeicaru (1, 4, 0)
6. 27 p. Daniel Iordăchioae (1, 3, 2)
7. 26 p. Mircea Baniciu (1, 5, 0)
8. 22 p. Ovidiu Baciu (1, 4, 0)
9. 14 p. Hie Micolov (1, 3, 0)
10. 12 p. Gabriel Dorobantu (1, 4, 0)

Doar 5 interpreți de anul trecut au rămas printre primii 10. Cotabiță și Andrieș se mențin pe locurile trecute, doar diferența crescînd de la 64 la 88. Numărul soliștilor intrați în top a crescut de la 10 la 16.

TOP 10 MELODII

1. 61 p. Balada soldatului (G. Natsis — Dan V. Dumitriu — G. Cotabiță)

2. 57 p. Dalai Lama (Adri. Enescu — A. Grigoriu — D. Gyorfi)
3. 56 p. Un tren de seară (St. Hrușcă — G. Țârnea — E. Cîrstea)
4. 53 p. Dacă lumea ar fi a mea (H. Moculescu — A. Storin — G. Cotabiță)
5. 48 p. Ce va fi cu iubirea mea (M. Teicu — E. Rotaru — L. Groza)
6. 44 p. Viață de artist (G. Natsis — D. V. Dumitriu — A. Similea)
7. 42 p. Maria (M. Constantinescu — M. C. Anastasia Lazariuc & M. C.)
8. 41 p. Ea știe tot (I. Cristinoiu — M. Dumbravă — G. Cotabiță)
9. 41 p. Pentru viața mea (V. Popescu — A. Grigoriu — O. Sirbu)
10. 38 p. Și mama-mi spune (M. Grigoriu — R. Iorgulescu — S. Dumitrescu)

Fată de 1991 a crescut numărul solistelor. G. Natsis — D. V. Dumitriu au reușit să propulseze două melodii în Top 10 avînd parte de 7 ediții pe primul loc (din 24).

SECȚIA ROCK ROMÂNESC

Au pătruns aici 44 de melodii dintre care două interpretate de soliști.

TOP 10 ROCK

1. 139 p. Holograf (4 melodii, 18 ediții, 8 ed. number one)
 2. 124 p. Celelalte Cuvinte (3, 18, 4)
 3. 79 p. Timpuri Noi (3, 13, 0)
 4. 72 p. Sunet-Transilvan (3, 13, 0)
 5. 61 p. Krypton (2, 9, 2)
 6. 53 p. Mihai Pocorschi și Formula 5 (2, 8, 0)
 7. 51 p. Commando (1, 6, 2)
 8. 49 p. Octave (1, 7, 3)
 9. 49 p. Valeriu Sterian și Compania de Sunet (1, 6, 2)
 10. 43 p. Riff (1, 6, 0)
- 6 nume noi față de 1991. Krypton coboară un loc.

TOP 10 MELODII ROCK

1. 58 p. N-are rost — Celelalte Cuvinte (8, 2)
 2. 55 p. Așa de singur — Holograf (8, 2)
 3. 55 p. În zadar — Krypton (7, 2)
 4. 51 p. Omul din oglindă — Commando (6, 2)
 5. 49 p. Întoarcere acasă — Octave (7, 30)
 6. 49 p. Exercițiu — V. Sterian și Compania de Sunet
 7. 48 p. Mafia — Holograf (5, 4)
 8. 46 p. Mă voi întoarce — Compact (6, 3)
 9. 43 p. Profetul — Riff (6, 0)
 10. 41 p. Treapta din urmă — Celelalte Cuvinte (7, 1)
- La limita, cu 41 p. Ei și? — Roata (7, 0)
- Piesa Mafia a realizat un tur de forță ocupînd 4 ediții primul loc și o dată locul 3 din 5 prezente.
- Săptămîna viitoare SECȚIA STRAINĂ (Pop și Rock).